C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 30-VŮZ Z THÁLIE.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 30-VŮZ Z T
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen

Mark S T O N E 30

VŮZ Z THÁLIE

Už po pět století provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) mocnou expanzi do celé Galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává ekologické katastrofy. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými, žebrajíce o techniku, kterou nejsou schopni pochopit. Na jedné z planet došlo dokonce k tomu, že domorodci téměř vyhynuli; několik málo zbylých párů muselo být umístěno do přírodní rezervace jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

A tak vznikl zákon o nevměšování se. Pokud se stalo, že vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, měla příkaz zaregistrovat ji, ale v žádném případě nevstupovat do kontaktu, aniž by byl proveden pečlivý průzkum jejích obyvatel.

Pokud dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. V opačném případě byly složky s dokumentačními materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami a ta, dvakrát v průběhu sta let, byla pověřena vypracováním zprávy o rozvoji domorodců.

A protože se ukázalo, že pozorování pomocí umělých satelitů není dostačující, byly vysílány přímo na místo skupiny složené z agenta činné služba a z androida, kteří se diskrétně zamíchali do

populace. Mark Stone byl jedním z těchto agentů.

1

Mark Stone vešel do pilotní kabiny Neptunu II. Cítil se odpočatý a uvolněný. Mark byl statný, urostlý muž, věk kolem třicítky, tělo samý sval. Na první pohled bylo vidět, že je silný a obratný. Nad šedýma očima, v nichž se podle okolností zračila buď účast, nebo nepozornost, mu trčela neposlušná hnědá kštice.

Stonea nepřekvapilo, když viděl, že Ray už sedí za řídicím panelem. Ray se Markovi velmi podobal, ale byl trochu větší. Jen velmi bystry' pozorovatel by si všiml, že rysy jeho obličeje jsou jakoby nehybné až strnulé. Ray byl android, velmi dokonalý robot s lidskou podobou.

Mark se posadil do křesla pro druhého pilota a s uvolněným vydechnutím si natáhl nohy.

"Spal jsi dobře?" zeptal se android.

"Až moc," zasmál se Mark. "Můžeš mi vysvětlit, proč jsem zůstal tak dlouho v psychickém induktoru?"

Agenti ze Služby pro dohled nad primitivními planetami využívali čas, kdy prolétali subprostorem, k tomu, aby si osvojili jazyk, kulturu a zvyky obyvatel planety, na kterou byli vysláni.

"Myslel jsem si, že si potřebuješ odpočinout. Ten poslední pobyt v New Yorku tě dost unavil, nemyslíš? Máš teď tolik přátel, a když se nechceš žádného vzdát..."

"To ale nebyl důvod, abys..."

Ray na Marka zamrkal téměř lidským okem, čímž mu dal najevo, že přerušil nahrávání, které mělo být v provozu v průběhu celé mise.

"Není nutné, aby celá Služba věděla, že od té doby, co ses setkal s tou podivnou rostlinou, absorbuje tvoje mysl údaje psychického induktoru desetkrát rychleji. Což by generála Khova určitě přimělo k tomu, aby zkrátil dobu tvého odpočinku."

Khov byl holohlavý obr, který už několik let vládl železnou rukou Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP).

Ray pomalu dodal: "Jsem rád, že můžu být na výpravách stále s tebou, Marku. I když se často obávám o tvůj život."

Mark věděl, že Ray dokáže dát najevo své nejniternější pocity. Přitom by robot přece neměl pociťovat žádné emoce - to je věc známá, uznávaná a mnohokrát dokázaná. Kybernetici prohlašují, že jejich výtvory mohou reagovat jen v rámci programů, kterými jsou vybaveny.

Avšak mezi Markem a Rayem se během společných misí vytvořilo zvláštní pouto, jakási podivuhodná symbióza člověka se strojem. Vždycky když Ray zjistil, že jeho přítel je ve velkém nebezpečí, zvláštní blokáda ochromila jeho elektronické neurony, přerušila vnitrní naprogramování a vytvořila tak prostor pro nezbytné reakce.

"Ty jsi jako moje vlastní máma," zažertoval Mark. "Tak kdy tam konečně budem?"

"Subprostor opustíme za dvě minuty a čtyřicet sekund. Tvůj budíček jsem naprogramoval přesně, ne? Nemáš čas ani na jednu skleničku. Zapni si magnetické pásy."

Jakmile se vytratila obvyklá nevolnost, provázející průlet subprostorem, Mark se zvedl. "Teď se musíme podívat, jestli jsme opravdu ve správném slunečním systému. Zapoj detektory."

Mohl být naprosto klidný. Když loď řídil tak dokonalý android, jako byl Ray, věděl, že nemůže dojít k žádnému omylu.

Zatímco čekali na výsledky počítačové analýzy, Mark se naposled spojil s Khovem.

"Tentokrát jsem vám vybral opravdu odpočinkovou misi," ozval se generálův typický ironický hlas. "Doufám, že nebudete riskovat a nevyvoláte zase nějaký meziplanetární konflikt jako posledně. Planeta Hark byla objevena už před dvěma stoletími a byly na ni zatím vyslány tři expedice. Všechny se shodují, že na jejím jediném kontinentu existuje středověká civilizace na úrovni rané renesance. Ale poslední výprava musela být předčasně ukončena, náš agent byl hospitalizován s probodnutou pravou plící. Zranil ho žárlivý manžel, který bránil svou čest! V té době ještě agenti nepoužívali ochranné pásy."

Ochranný pás byl skutečným zázrakem pozemské techniky. Vytvářel kolem těla elektromagnetické pole, k jehož porušení bylo zapotřebí síly větší, než vyvine atomový generátor. To

znamená, že byl s to neutralizovat veškeré klasické střely, a dokonce i laserové paprsky. Jedinou jeho nevýhodou bylo, že při kontaktu s domorodci bylo třeba snížit jeho intenzitu, aby nevzbudil podezření. A poněvadž pás byl velmi pružný, nárazy, k nimž docházelo, byly velmi bolestivé. Při každém návratu z mise Mark jen počítal nové modřiny, které utržil.

Generál ještě poznamenal: "Řekl bych, že všechny ty nehody, které se vám vždycky přihodí, když nemáte na sobě opasek, má na svědomí váš android. Ten vypíná nahrávání pokaždé, jak se k vám přiblíží nějaká krasavice. Kdybyste držel na uzdě své city, snáz by se vám pracovalo. Mimochodem, budeme muset zdokonalit programy našich speciálních misí, protože za takových padesát let se i ty nejprimitivnější civilizace vyvinou natolik, že si to dnes ani neumíme představit. Na planetě Hark budete mít měsíc na to, abyste vypracoval zprávu. Když bude třeba, dám vám ještě dva týdny navíc. Ale pozor, ten čas byste měl využít pro potřeby Služby, a ne pro vlastní potěšení."

Rayův hlas vytrhl Marka ze snění. "Na obrazovce vnější viditelnosti je planeta Hark. Je to třetí planeta systému, který jich obsahuje dvanáct. Ostatní nejsou obydlené, protože ty, co jsou nejblíž Slunci, jsou moc rozžhavené a naopak ty vzdálenější jsou jako kus ledu."

Na chvíli se odmlčel, ale pak pokračoval v informacích: "Slunce má velikost G. Složení planety je podobné jako na Zemi. Hmotnost se rovná 0,85 hmotnosti Země. Atmosféra má skoro stejnou skladbu, ale je v ní trochu víc kyslíku, protože planeta je víc zalesněná. Slunce oběhne za 382 dní. Rotace kolem vlastní osy - 23 hodin 10 minut. Slabá odchylka od osy má za následek, že tu nejsou téměř žádné rozdíly mezi ročními obdobími. Oceány zaujímají osm desetin celého povrchu. Jediný světadíl se táhne od západu na východ a uprostřed ho rozděluje horské pásmo.

Hlavní centrum civilizace se rozvinulo v nejvýchodnější části, podél velké řeky, která se po krátkém toku vlévá do oceánu. Území je rozděleno na několik menších celků - asi jako u nás bývala hrabství -, které mají jednoho panovníka. Ten sídlí v Sipparu, v jejich hlavním městě."

Ray provedl ještě poslední měření. "Jsme na oběžné dráze. Musíme se připravit."

Prstem ukázal na hlavní obrazovku a dodal: "Až se setmí, schováme náš spojovací modul v lese, asi deset kilometrů od řeky. Pak se vydáme podél řeky a prozkoumáme několik vesnic najednou. Tím získáme informace o tom, co se tu za půl století změnilo, než se vydáme do hlavního města."

"Jak jim vysvětlíme, že jsme se sem dostali?"

"Přišli jsme přes hory. Z nezávislého území. Ve zprávě jsem se dočetl, že tu taky něco takového existuje. Nejstarší synové místních vládců často putují do hlavního města, aby si zajistili dobré postavení u krále. Ty se budeš vydávat za rytíře, který hledá štěstí."

Mark už se v podpalubí celý svlékal.

"Tady máš oblečení, které jsem ti vyrobil během cesty. Je to model z minulého století."

"Doufejme, že se móda příliš nezměnila," zasmál se Mark.

"Na tom vůbec nezáleží. Aspoň tak víc vynikne tvůj venkovský původ."

Podal Markovi bílou lněnou košili, vpředu s krajkovým lemem, a hnědé plátěné kalhoty, hodně pomačkané, které končily někde pod koleny. Mark si ještě obul vysoké boty z umělé hmoty napodobující kůži, nahoře ohrnovací. Nakonec si přes ramena přehodil béžový kožený kabátec a Ray mu nasadil široký klobouk ozdobený perem.

"Nezapomeň na ochranný pás," upozornil ho.

Pás vypadal jako široký opasek s velkou přezkou, v níž byl ukrytý generátor a ovladač napětí. Ray Markovi za pás zasunul dlouhý nůž a malý kord.

Když si Mark opasek zapínal, rozesmál se při pohledu na ty primitivní zbraně vedle tak technicky dokonalého přístroje. Ray také odložil kombinézu a oblékl si stejný oděv jako Mark, ale poněkud jednodušší a omšelejší. Kord byl pro něj jen atrapou, protože ve svém těle skrýval mnohem nebezpečnější zbraně. V ukazováčku pravé ruky měl silný laser a v levém předloktí dezintegrátor.

Oba pak nastoupili do kulatého spojovacího modulu, jehož horní hemisféra byla průhledná. Ray se posadil k řízení.

"Jsem připraven," ohlásil.

Vnější dveře přechodové komory se otevřely a modul, provázený duhovým oblakem, pohltil prázdný prostor. Ray dvakrát změnil parametry, dokud nepronikli až na hranice atmosféry. Pak zamířil s

modulem do oblasti, která byla stíněná. Kolem nich se kupily mraky, které věštily blížící se déšť, avšak Mark byl úplně klidný. Věděl, že na Raye se může spolehnout, že dokáže řídit i v té nejhustší mlze.

Když přistávali na zemi, ucítili jen lehký náraz. Mark se zvedl, aby aktivoval mechanismus otevírání dveří, ale Ray ho zastavil.

"Musíme počkat na výsledky analýzy zdejší atmosféry. Mezitím provedeme kontrolu podle seznamu."

"Tak jdem na to," povzdychl si Mark.

Věděl, že téhle nudné práci, kterou na Službě vyžadovala Vesmírná policie, stejně neuteče. Vzal do ruky papír, který mu Ray podal, a začal otráveně číst text, který znal už zpaměti.

"Automatický obranný systém Neptunu?"

"Zapojil jsem ho, když jsme odlétali."

Mark věděl, že díky němu nemůže loď zničit žádný meteorit a že ji nezaregistruje ani sebedokonalejší laser.

"Ochranné pole?"

"Na tvém opasku funguje. A moje taky."

"Systém automatického přivolání modulu?"

"V pořádku."

"Radiovysílače?"

Každý agent Služby vyslaný do akce se musí podrobit menší operaci: do hrtanu mu je zavedena minivysílačka a do ucha mikroreceptor, aby se mohl dorozumívat se svým androidem i na dlouhé vzdálenosti.

"Slyším tě pět na pět."

"Psychický vysílač?"

Ray se rozesmál: "Dávej pozor na to, co čteš! Ani jsi nezaznamenal, že na tomhle seznamu se tahle položka nevyskytuje."

Nové typy androidů už nebyly vybaveny tímto druhem komunikátoru. Nebylo divu, jen málokterý agent byl totiž schopný dorozumívat se se svým androidem tímto způsobem - lidé bývají velmi špatní telepati. A navíc u těch, kteří tento typ dorozumívání používali, se vytvářelo zvláštní pevné pouto mezi androidem a člověkem, které zneklidňovalo vedení Služby. Takže vysílač zrušili také z opatrnosti.

"Jsem rád, že už nepatříš Službě, ale mně," poznamenal Mark,

"Myslím si, že bys měl poděkovat naší roztomilé Else Swensonové a té zvláštní rostlině, která aktivovala tvou psychickou sílu. Takhle nepotřebujeme žádné rádio."

Rozsvítilo se zelené světlo, které oznámilo konec analýzy.

Mark seskočil na zem a nadechl se čerstvého vzduchu. který byl cítit lesní vůní. Byl to vždycky moc příjemný pocit.

"Zesil intenzitu svého ochranného pole," připomněl mu Ray, hned jak vystoupili. "Nikdy nevíš, jestli tu nejsou nějaké šelmy anebo nebezpečný hmyz."

Dveře se tiše zavřely. Modul začal stoupat k tmavému nebi a za chvíli se úplně ztratil. Byl to poslední článek, který je spojoval s civilizací, a pokaždé, když se Mark díval, jak modul mizí, zaplavila ho úzkost. I sebemenší technická chyba by je odsoudila k tomu, že by na této planetě museli zůstat navždy.

Ray ukázal na nebe, kde se nad obzorem objevila slabá záře. "Začíná svítat, měli bychom se vydat na cestu."

Mark se posadil na vyvrácený strom zasažený bleskem a povzdychl si: "Proč každá cesta začíná tím příšerným maratónem?"

"Víš, že to je rozkaz. Musíme přistát v noci na opuštěném místě, abychom vyloučili možnost, že potkáme nějakého domorodce. Chceš posilující tabletu?"

"Ne, ještě vůbec nemám hlad."

První paprsky slunce si už razily cestu skrz koruny stromů. Oba přátelé vyrazili. Cesta nebyla snadná, protože les byl velmi hustý a museli obcházet trnité porosty.

2

Mark si otřel zpocené čelo. Už šli víc jak hodinu a slunce začalo pěkně hřát. Jako na jiných planetách i tady se civilizace rozvinula mezi třicátou a čtyřicátou rovnoběžkou - v tropických oblastech.

Naši dva společníci už dorazili na klikatou cestu prosekanou houštím. "Stačí, když půjdeme po ní, a dostaneme se do první vesnice," uvažoval nahlas Ray, který měl v paměti celou mapu oblasti.

"Je to daleko?"

"Několik desítek kilometrů."

"Doufám, že tam mají alespoň nějakou dobrou hospodu. Zapomněl jsem se podívat, co se tady jí. Tahle ranní procházka mi určitě dodá ohromnou chuť k jídlu, což by mohlo značně zatížit můj rozpočet!"

Měnou na planetě Hark byly zlaté mince, na nichž byly vyraženy symboly vládců. Při odjezdu na výpravu agenti vždy dostávali nějaké zlato, ze kterého android na místě vyrobil potřebné peníze na základě informací z předchozích misí. Jenže byrokracie trvá na zdůvodnění i toho sebemenšího výdaje.

"Pozor, zvyš si intenzitu ochranného pole. Vidím nějakou skupinu."

Mark okamžitě zareagoval na Rayovo upozornění a ruku mimoděk položil na zbraň, kterou měl za opaskem. O chvíli později uslyšel vzteklé výkřiky, hřmot zbrani a bolestné sténání.

Přidali do kroku a za chvíli uviděli vůz přikrytý plachtou, který bránilo asi pět nebo šest lidí proti desítce banditů. Šaty měli celé rozedrané, ale kordy se jim pěkně leskly.

Markovu pozornost upoutalo úpěnlivé naříkání, které přicházelo z mýtiny vzdálené asi dvacet metrů odtud. Ležela tam mladá dívka a dva banditi na ni doráželi. Jeden jí držel ruce za hlavou a druhý se jí snažil rozervat šaty. Mark zahlédl kopající nohy dívky, která se jim marně snažila ubránit.

V té chvíli se útočníkovi, který už chtěl těžit ze svého zdánlivého vítězství, zatmělo před očima. Mark mu hrotem své zbraně způsobil pěkný šrám na zádech, zatímco Rayova pěst zasáhla jeho společníka. Da1 mu takovou ránu, že odlétl až do vzdáleného křoví. Druhý bandita se s bolestným výkřikem zvedl a pokusil se čelit neočekávanému útoku. I když se tvářil velmi bojovně, nevypadal vůbec nebezpečně s kalhotami spuštěnými až ke kolenům. Zkusil couvnout, ale jakmile udělal krok dozadu, zamotal se do svých hadrů a svalil se na zem, přímo k Rayovým nohám. Ten ho popadl svými silnými pažemi a poslal ho do křoví za jeho společníkem.

Mladá dívka se pomalu zvedala: "Rytíři, snažně vás prosím, zachraňte můj doprovod."

Měla pěknou souměrnou postavu a za jiných okolností by byla velmi krásná se svýma hnědýma mandlovýma očima a dlouhými vlasy. Její hlas byl tak naléhavý, že se Mark okamžitě vrhl k povozu, jehož obránci už téměř podlehli banditům.

"Kdy už si konečně přestaneš hrát na spasitele, sotva se nějaká mladá ženská dostane do nesnází?" rozčilil se Ray.

Mark mu neodpověděl, byl příliš zaměstnán bojem u vozu. Na vousatého siláka tam doráželo asi šest nebo sedm loupežníků. Zřejmě se jim zdál nejnebezpečnější a chtěli s ním skoncovat co nejdřív. Možná by se jim to i podařilo, nebýt Marka. Ten zařval: "Vydržte, jdeme vám na pomoc!" a dva z útočníků se proti němu hned obrátili. Na poslední chvíli uviděl hrot meče, který směřoval přímo na jeho hrud', a rychle uhnul. Vzápětí se ohnal a zasáhl svého protivníka do obličeje. Ani si nevydechl a už na něj zaútočil i druhý muž. Ten byl drobný, ale ve1mi hbitý a Mark musel dokonce několik kroků couvnout. Nakonec uskočil stranou, ale okamžitě se otočil a probodl protivníkovi rameno.

Ray nezůstal za Markem pozadu. Nechtěl ty lupiče zabít, jenom se je snažil omráčit tupou stranou své zbraně. Čtyři už před ním leželi v bezvědomí na zemi.

Nečekaná pomoc zasela paniku do řad útočníků a naopak dodala odvahu obráncům.

Vousatý herkules se oháněl dřevěnou tyčí tak obratně, jako by to bylo párátko. Byl už celý rudý námahou, jak musel neustále odrážet rány. Když se počet protivníků zmenšil, pokusil se sám o protiútok. Roztočil nad hlavou svůj kyj a srazil hned dva bandity najednou. Ostatní pomalu začali couvat. Tento pohyb vyvolal řetězovou reakci, takže postupně couvali i ti, kteří si dosud vedli docela dobře, ale teď nechtěli tomu silákovi a jeho posile čelit sami.

"Táhněte, vy psi," zařval hromovým hlasem obr. "Zalezte zpátky do svých doupat a už z nich nevylézejte, utopte se v tom bahně! Ať vás peklo pohltí!"

Zatímco se poslední banditi ztráceli v lese, obrátil se k Markovi. "Vznešení pánové, navždycky

vám budeme vděční," řekl důstojně. "Ti banditi se zalekli vaší odvahy a síly. Jste jako bohové, které nám samo nebe seslalo, aby nás zachránili. Věděli jste, co riskujete, a přesto jste se vrhli do nebezpečí. Prokázali jste velkou odvahu. Ti darebáci šli loupit a místo toho pocítili sílu vašich zbraní."

Mark jedním uchem poslouchal jeho tlachání, protože ho zaujalo něco jiného. Z vozu mezitím vystoupily tři bledé ženy a dva muži. Jeden byl starý, měl vrásčitou tvář a velký rudý nos. Asi často holdoval vínu. Druhý byl hubený, hbitý a vypadal velice mladě.

"Rytíři, kteří nemají strach," pokračoval obr ve svém slavnostním projevu, "se vyrovnají bohům, kteří je vyslali. Dnes jste vykonali dva hrdinské činy. Především jste nám zachránili život, za což vám budeme navždy vděční, a navíc jste se zařadili mezi ochránce umění. Rádi bychom se vám odvděčili, dřív než se rozloučíme. My hrajeme divadlo po vesnicích a brzy si jistě dobudeme slávy i v hlavním městě."

Mávl rukou a pokračoval: "Dovolte mi, abych vám představil své společníky. Na prvním místě Siru, naši půvabnou hrdinku, jejíž mládí se vyrovná její kráse."

Sira byla mladá dívka, kterou Mark zachránil ze spárů těch dvou loupežníků. Teď se mu uklonila a mírně se usmála. Herkules pak ukázal na vysokou urostlou hnědovlásku:

"Nerva může hrát koketu i velkou milovnici, to záleží na roli, je zkrátka skvělá ve všem."

Nerva vyslala k Markovi zářivý pohled. Mark si všiml i poslední ženy. Ta byla o hodně starší a vypadala jako matka či průvodkyně některé z žen.

"Dovolte mi teď, abych řekl něco i o své maličkosti, neboť má skromnost mi to dříve nedovolila. Mé jméno je Hedos a jsem ředitel, režisér a hlavní postava v této skupině prozatím kočovných herců, kteří již brzy budou mít své divadlo v hlavním městě. Mé oblíbené postavy jsou tyrani, králové, císaři, duchovní. Mým sekundantem je věrný Lazius, který hraje skvěle žebráky a mudrce. Je stejně výborný v dramatech jako v komediích."

Starý muž s opileckým obličejem pozdravil Marka smeknutím klobouku s dlouhým perem.

"Tenhle mladý frajírek, který vypadá jako holka, je Skalin. Je to náš vyjednavač a poskok. Je věrný, ale někdy šibal krade. A nakonec vám představuji Landiho, našeho premianta, který neustále ničí srdce krásných dam."

Hedos se odmlčel, protože nikde neviděl svého Apollona. "Tamhle je!" vykřikla Nerva a ředitel se otočil.

Ukázala na tělo, které vykukovalo zpod vozu. Chudák Adonis už žádnou žena neokouzlí. Jeho kabátec byl potřísněný krví a jeho prázdný pohled směřoval vzhůru.

Obr smekl klobouk a zašeptal: "Byl to dobrý kamarád a výborný herec. Nesmíme nechat jeho tělo napospas lesním šelmám."

Z vozu vytáhl dlouhý kus pomalovaného plátna, zřejmě nějakou kulisu. Skalin a starý Lazius mu pomohli zabalit mrtvé tělo do této symbolické látky.

"Škoda, že si nemohl sám vybrat, ale myslím, že by určitě vybral tenhle," vzlykala stařenka a po tvářích jí tekly slzy. Naložili tělo na vůz a Hedos prohlásil: "Myslím, že už není nutné, abychom se tu déle zdržovali. Banditi by si mohli dojít pro posily. Vím, pane rytíři, že byste dokázali zdolat celou armádu a svým kordem i horu propíchnout, ale smrt několika darebáků vám větší slávu nepřinese."

"Jste vzdělaný a moudrý muž, milý Hedosi," řekl Mark. "Teď mi ale povězte, kde bychom našli nějaké útočiště?"

"Ve vesnici budete v bezpečí. Na panství hraběte Orbaka. Kdyby se banditi pokusili přiblížit se, jeho ozbrojenci by je rychle pověsili na větev nejbližšího stromu."

Povoz herců táhlo zvíře velmi podobné koni, ale na čele mu vyrůstaly dva krátké rohy.

Hedos se usadil na místo kočího a práskl bičem. Mark a Ray šli vzadu za vozem, aby ho kryli zezadu.

Už šli nejmíň hodinu, když mladá Sira vyskočila z vozu.

"Už se mi pod plachtou špatně dýchá, tak mi trochu chůze prospěje. Mohl byste mi nabídnout rámě?"

Mark se ochotně podřídil tak milé žádosti. Vrhl nenápadný pohledem směrem k Rayovi: "Náš pobyt na planetě Hark začíná velmi příznivě a myslím, že pro generála vypracujeme velmi podrobnou zprávu."

3

Do vesnice dorazili, když už měli slunce přímo nad hlavou. Vesnice se skládala asi z dvaceti domů, seskupených kolem čtvercového náměstí, v jehož středu se tyčil chrám. Hedos zamířil přímo k velké budově, na jejím štítě železná cedule hlásala, že je tu ubytovací hostinec. Uvítal je hospodský, vysoký chlap s hranatou tváří a velkým pupkem.

"To mám radost, že vás zase vidím, příteli Hedosi," pozdravil je.

"Pane Blote, znovu vás musím požádat, abyste nám nabídl své služby."

Všichni sestoupili na zem a vešli dovnitř. Ve velkém sálu s trámovým stropem byl chladivý stín. Čekal je příjemný odpočinek po dlouhé cestě na slunci.

Herci se rychle rozsadili kolem stolu. Hedos si všiml, že Mark zůstal stát na prahu a skromně vyčkává, a zavolal na něj: "Pane rytíři, prokažte nám tu čest a poobědvejte s námi, I polobozi musí jíst. Je třeba načerpat nové síly, ten boj vás musel hodně unavit." Sira a Nerva udělaly Markovi místo a on si sedl vedle nich.

Hostinský Blot přinesl čerstvě upečenou paštiku, která vypadala jako pevnost se zlatými mřížemi, a na stůl postavil čtyři džbánky. Hedos naplnil jeden cínový pohár a připil Markovi. Víno bylo čerstvé, lehké a velmi dobře se pilo. Obr se jako první pustil do paštiky.

Zprvu jedli všichni mlčky, byli příliš unavení událostmi dnešního rána. Předkrm vystřídala drůbeži pečeně, dozlatova propečená a křupavá.

Po týdnech přesně odměřených dávek umělého sterilního jídla, dodávaného automaty, se Mark nemohl dočkat, až ochutná místní masitou stravu. Vždycky tvrdil, že by se pozemská gastronomie měla poučit o dobré kuchyni některé z primitivních planet.

Hospodský byl tolika novými klienty doslova nadšený a pravidelně doléval džbány vínem. Když už z pečeně zbyly jen kosti, obrátil se Hedos na Marka. Po víně měl tvář celou brunátnou. "Čím to, že jsme na vás narazili v tom nehostinném lese? My sami jsme vyjeli ze vzdálené vesnice a uprostřed lesa nás překvapila noc. A vzápětí nás přepadla ta tlupa loupežníků."

"Pocházím z dalekého kraje pod horami. V lese nás zastihla bouřka a naše zvířata se lekla a utekla."

Hedos byl zřejmě s odpovědí spokojený, protože už se dál nevyptával. Otočil se ke svým společníkům: "Jestli chceme panu Blotovi zaplatit, musíme se snažit, abychom naplnili naši poloprázdnou pokladnu. Dnes večer zahrajeme těmto šlechetným vesničanům. Hospodský nám zase půjčí stodolu jako posledně."

Lazius rozčilením celý zrudl: "Ale co budeme hrát? Potřebovali bychom nějakou jednoduchou frašku, protože vesničani nemají rádi hrdinská dramata."

"Přesně tak, vybereme tedy dobrodružství slavného kapitána Matamorose."

Lazius zakroutil hlavou: "To nepůjde. Kdo by hrál roli milence krásné Nervy, když už tu není Landi?"

Hedosovi pohasla tvář. "Máš vlastně pravdu," zašeptal, "jediný člověk nám chybí a všechno je ztraceno."

Chvíli ještě diskutovali. "Pokud okamžitě nenajdeme náhradu, bude naše hra jako kůň bez nohy!"

Mark, který pozorně sledoval jejich konverzaci, mrkl na Raye: "Já sice nemám s divadlem žádné zkušenosti, ale protentokrát bych to mohl zkusit, abych vám alespoň trochu pomohl."

Po krátkém zaváhání Hedos souhlasil: "Bylo psáno, že nám ráno zachráníte životy a večer čest! Nesmíme odtud utéct jako zbabělci. Tak do toho, pojďme zkoušet! Já vás zaučím do vaší nové role a do tajů našeho umění."

Zatímco Lazius a Skalin spolu s dvěma chlapíky od Blota připravovali scénu, Hedos a dvě mladé ženy začali Markovi vyprávět zamotaný příběh klasické frašky. Starý chytrák si chce vzít dceru kapitána, který byl za války hrdinou. Ta ale miluje mladého muže. S pomocí mazané chůvy mladí lidé zesměšní kapitána, který, ač válečný hrdina, je prachobyčejný zbabělec. Mark pobaveně poznával prvky klasické italské komedie. Ray vydatně Markovi pomáhal, aby si zapamatoval text. Všechno si nahrál, aby mohl v případě potřeby napovídat. Nebylo divu, že se Markovi na generálce docela dařilo.

Zpráva o tom, že se komedianti vrátili, se brzy roznesla po celé vesnici. Vesničané se shromáždili

u dveří hospody a už se těšili na divadlo. Hostinský se rád ujal role pokladníka a bral vše, co mu vesničané dávali, peníze i naturálie.

Představení začalo. Hedos byl skvělý, dojal k slzám starce i ženy. Mark, podporován Sirou a Nervou, se zhostil své role bez větších potíží. Už dlouho se tak na výpravě nebavil.

Doufám, že nahráváš tu hru celou, požádal telepaticky Raye. Služba by ji pak mohla vysílat v televizi.

O tom bych pochyboval! Naše televize se zajímají jenom o krvavé souboje nebo o scény s všelijakými nestvůrami. A navíc, nechci zpochybňovat tvé herecké umění, ale každý ochotník by to zahrál líp než ty!

Hra skončila a hostinský Blot si mnul ruce nad tučným výdělkem. Pak hercům nabídl večeři. Po jídle šel každý do svého pokoje. Mark se spokojeně natáhl na pohodlné posteli, kterou mu přidělili, Ray se spokojil s lehátkem v kumbálu.

Jen co Mark zhasl svíci, uslyšel klepání na dveře a pleskot bosých nohou přebíhajících po dlaždicích.

"Myslela jsem si," zašeptala Sira, "že bych se ti měla nějak odvděčit za záchranu svého života." A pevně se k Markovi přivinula.

Sira ho opustila až k ránu. Mark už téměř usínal, když zaslechl, jak opět někdo přechází po místnosti. Tentokrát poznal Nervin hlas: "Zkusil jsi dravost mládí, teď poznáš sílu zralosti. Nech se vést."

Než se vrhl do nového dobrodružství, zachytil ještě Rayův telepatický vzkaz: "Jsem na tebe zítra zvědavý. Jestli budeš unavený, tak dostaneš dvojitou dávku výživných tablet."

4

Bylo skoro poledne, když Mark konečně sešel dolů do sálu. Ray si ho změřil výsměšným pohledem, ale ospalý Mark se tvářil, že ho nevidí.

Lazius seděl sám u džbánku. Jeho tvář byla stále ruměná, ale čišelo z ní zoufalství a v očích měl slzy. "Pojďte mi dělat společnost, rytíři," požádal Marka. "Zapijeme spolu žal. Dnes ráno jsme pohřbili našeho kamaráda. Dámy si šly odpočinout a Hedos šel někam ven."

Hospodský přinesl poháry a mísu.

"Pití bez jídla není zrovna nejlepší na žaludek," prohlásil mentorsky.

Mark se pustil do jídla s velkou chutí a Ray ho následoval. Aby nebyl nápadný, konstruktéři ho stejně jako jiné androidy vybavili zařízením neutralizujícím potravu. Minimální energie, která přitom vznikala, pomáhala napájet atomový generátor.

Hedos vešel do sálu. "Přátelé, pojďte všichni dolů, mám pro vás velkou novinu." Jeho zvučný hlas otřásl okenicemi.

Zanedlouho se všichni shromáždili dole. Hedos si je chvíli prohlížel pronikavým pohledem a konečky prstů si mnul plnovous. "Kamarádi, brzy budeme bohatí a slavní! Hrabě Orbak, který má zámek nedaleko odtud, nás pozval, abychom mu zahráli. Jeho správce byl včera večer na představení a zřejmě se mu líbilo. Právě od něho přicházím."

Jeho zpráva vyvolala vlnu nadšení a spontánní potlesk.

"A teď už se jděte připravit," pokračoval Hedos. "Máme sotva čas text jednou zopakovat, budeme totiž hrát už zítra večer."

Mark zůstal sám s Hedosem. "Jsem moc rád, že se vám to tak povedlo," řekl principálovi. "Ale co se týče nás, my už teď půjdeme svojí cestou."

Hedos se rozpačitě usmál: "Obávám se, rytíři, že vás ještě budeme potřebovat. Upřímně řečeno, bez vás by bylo naše představení odsouzeno k neúspěchu. Správce nejprve velmi chválil naši komedii a pak mě požádal, abychom přidali ještě tragédii podle vlastního výběru. Bohužel, do pozítřka těžko najdu dobrého herče, to snad pochopíte. Včera jste dokázal, že máte velký herecký talent."

Když viděl, že Mark váhá, dodal: "Pro vás to může být zajímavá zkušenost. Setkáte se s nejmocnějším člověkem v tomhle království. Navíc je to velký ochránce umělců, pro které už hodně udělal."

Mark se na něj tázavě podíval.

"Orbak se na dvoře objevil před pěti lety. Přišel jako vy, z malého panství v horách. V té době tu

vládl král Lios. Náš vládce byl velký milovník poezie a nadšený divadelník. Každým rokem pořádal soutěže pro dramatické umělce. Hrabě mu přednesl dvě divadelní hry, které krále nadchly. Proto ho také pozval na svůj dvůr. Za tři roky napsal Orbak několik desítek básní a osm tragédií, jednu krásnější než druhou. Je to opravdu náš největší básník. Král se mu odměnil tím, že mu dal za manželku komtesu Sadu, mladou vdovu, která mu přinesla slušné věno, úrodná pole a velký majetek. Zítra uvidíte jeho zámek. I po svém sňatku zůstal Orbak na královském dvoře a král se nepřestával obdivovat jeho poezii. Na smrtelné posteli ho dokonce jmenoval prozatímním správcem království na dobu, než usedne na trůn princezna Aliva. Ta bude korunována za pár měsíců. Taková osobnost by vám měla být nakloněna."

Mark se na chvíli zamyslel a Ray si neodpustil komentář: "Vypadá to, že bychom se takhle mohli přiblížit těm nejmocnějším v tomto království. Každodennímu životu lidu se můžeme věnovat později."

Nakonec Mark zvedl svůj pohár: "Souhlasím a připíjím na splnění všech vašich nadějí."

Spokojený Hedos mu přiťukl a dodal: "Teď se musíte naučit svou roli. Požádám Siru a Nervu, aby to s vámi probraly."

× × ×

Zámek hraběte Orbaka byla impozantní středověká stavba, s hradbami a vysokou hradní věží. Původní stáje ve starém křídle byly předělány na divadlo. Správce, hubený dlouhán se smutným výrazem, se komediantů hned ujal. Ubytoval je v místnostech, které byly nejblíž divadlu, ve starých ubytovnách po vojácích z dob, kdy měl hrad ještě vlastní velkou armádu.

Doba představení se nezadržitelně blížila. Obě mladé ženy se společným úsilím snažily naučit Marka jeho roli. Ani Ray nezůstal pozadu a v noci pilně zaměstnával Markovy neurony. Mark se měl stát hrdinou velkého dramatu: Dostal roli muže bezhlavě zamilovaného do princezny, která však má oči jenom pro cizího krále, který zase miluje docela jinou ženu. Ta ale přísahala věrnost památce svého mrtvého muže. Po různých peripetiích děj nakonec končil velkým krveprolitím a bláznivým rejem.

"Pozor, hrabě přichází," upozornil ostatní Hedos.

Hrabě byl vysoký hubený muž s úzkým obličejem vroubeným dlouhými vousy a s velmi výraznýma očima. Oblečený byl do černých šatů, velmi decentních. Vypadal tak na čtyřicet let. Jeho manželka byla skutečně okouzlující bruneta s laskavým výrazem v jemné tváři. Měla na sobě bílé hedvábné šaty, vyšívané barevnými kamínky. Šaty zdůrazňovaly její krásnou postavu a štíhlý pas. Ebenové vlasy měla přichyceny korunkou vykládanou drahými kameny.

"Tak se mi zdá, že na téhle planetě si potrpí na skleněné ozdoby," poznamenal k Rayovi Mark.

Ray všechno nahrál a po chvíli konstatoval: "Smaragdy, rubíny, safíry a všechny ty kameny jsou pravé. Ani jsem nevěděl, že můžou existovat v takové velikosti. Na Zemi by takové šaty stály celé jmění!"

Představení se odehrávalo na scéně osvětlené spoustou svíček. Mark vstoupil na jeviště ke konci pátého jednání.

Opona spadla, hrabě a jeho společnost herce odměnili potleskem. "Výborně, přátelé. Ve vedlejší místnosti na vás čeká malé občerstvení."

Orbak nabídl své choti rámě a majestátním krokem se vzdálili. Unavení herci se ihned přesunuli do určené místnosti, ani si nepřevlékli kostýmy. Malá svačina byla hotová hostina, na niž se všichni hladově vrhli.

Mark se brzy nasytil a jako první odešel. Procházel spoře osvětlenou chodbou, když ho dohonila komorná.

"Pojďte prosím se mnou, má paní vám chce poděkovat."

Překvapený Mark ji následoval.

Ray ho okamžitě varoval: "Nech si svůj vysílač zapnutý, abychom zůstali v kontaktu."

Služebná ho vedla několika různě zbarvenými chodbami, pak zastavila před jedněmi dveřmi a pokynula Markovi, aby vešel.

Pokoj byl malý a osvětlený jen jedinou svíčkou.

Komtesa už byla převlečená, svou hedvábnou róbu vyměnila za poněkud jednodušší šaty, v nichž se její vnady vyjímaly snad ještě lépe. Natáhla k Markovi ruku se štíhlými prsty, aby ji políbil.

Proč ho komtesa pozvala, mu bylo okamžitě jasné.

5

Mark líně otevřel oči, ale prudké světlo ho přinutilo je opět rychle zavřít. Zdálo se mu, že nespal déle než několik minut. Jak se ukázalo, komtesa byla velmi náročná dáma a Mark se vrátil k sobě do pokoje až těsně před svítáním dosti vyčerpaný.

Postěžoval si Rayovi: "Jestli jsou všechny ženy na téhle planetě stejné, tak to nevydržím déle než měsíc. Asi si budu muset na cestu zpátky vyžádat zdravotní odvoz."

Celý malátný se posadil. Ray mu starostlivě vsunul do úst dvě posilující tabletky. "Zvedni se," řekl mu. "Jde sem správce hraběte. Jeho pán tě chce okamžitě vidět."

"Doufejme, že se nic nedozvěděl o mém včerejším setkání s jeho ženou."

"Ne, to si nemyslím! A pokud by ti něco hrozilo, můžeš se spolehnout, že ti přijdu na pomoc, i kdybych měl prorazit všechny zdi tohohle hradu."

Orbak seděl za pracovním stolem a probíral se nějakými lejstry. Podél zdí komnaty stály police s knihami.

Když Mark vešel, hrabě se na něj zachmuřeně podíval: "Dozvěděl jsem se, že přicházíte z velké dálky."

"Přesně tak, pane. Můj otec měl pevnost v horách."

"Proč jste ho opustil?"

"Můj starší bratr po otcově smrti zdědil hrad. My jsme se s bratrem nikdy neměli moc v lásce, tak jsem se rozhodl, že se usadím někde hodně daleko od něj."

"Na to, že jste divadelní amatér, jste se své role zhostil výtečně. Navíc jste se musel naučit svou roli za pouhých čtyřiadvacet hodin."

"Mám velice dobrou paměť."

"Kolik je vám let?"

Mark na okamžik zaváhal. Na primitivních planetách lidé stárnou rychleji než na Zemi.

"Dvacet pět let, pane."

"To jsem si myslel."

Po krátké pomlce hrabě řekl: "Rád bych vám nabídl roli, ale vyžaduje velké schopnosti."

Mark zpozorněl, aby mu nic neušlo.

"Za dva měsíce bude princezna Aliva plnoletá a usedne na trůn. Avšak podle přání našeho krále se musí vdát za vévodu Valma. Bude to už osm let, co byl vévoda poslán do vzdáleného kláštera, aby se tam vzdělával. Minulý rok se stala nepříjemná věc. Vévoda zmizel. Zdá se, že se pokusil o útěk, ale snahy o jeho nalezení byly marné. Pravděpodobně zahynul, protože klášter stojí na opuštěném místě uprostřed lesů, kde žije spousta divokých zvířat. Dozvěděl jsem se to od převora, který je mým přítelem. A protože se měl vévoda teď někdy objevit na královském dvoře, zaujmete jeho místo?"

"Mám obavy, že se na to brzy přijde," zapochyboval Mark.

"Nikdo ho už osm let neviděl a navíc máte stejnou postavu. Když vás přivezou z kláštera, nikdo nebude zpochybňovat slova svatého otce."

"Proč se nesmí vévodova smrt dostat na veřejnost?"

Orbak mu se spikleneckým pohledem sdělil: "V případě, že by nebylo respektováno královo slovo, mohli by se o trůn ucházet dva z jeho synovců. Každý z nich má své stoupence a není vyloučeno, že by celý konflikt vyústil v občanskou válku. Toho chci království uchránit."

Opět se na Marka podíval a dodal: "Když se oženíte s princeznou, stanete se členem rady a já nepochybuji o tom, že se postaráte o to, abych neztratil své výhody a stal se prvním ministrem."

Mark se neubránil úsměvu:

"Tak teď už tomu rozumím líp. Co se stane s mými společníky?"

"Z opatrnosti zůstanou nějaký čas na hradě. Dobře se jim odměním."

"Co by se stalo, kdybych váš šlechetný návrh přesto odmítl?"

Orbak udělal gesto rukou. "Nikdo z vás by se nedostal z hradu živý! Co mi tedy odpovíte?"

"Podrobím se vám, pane, ale pod jednou podmínkou: že si budu smět ponechat svého panoše Raye. Je se mnou už od dětství."

"Dokáže zachovat tajemství?"

"Když se naše zájmy shodují, umí mlčet jak hrob."

"Budiž, nechám pro něj poslat. Jděte do vedlejší místnosti, máte tam připravené pohodlnější oblečení. Za hodinu odcházíme. Po cestě vás zasvětím do všeho, co musíte znát."

"Nebudou se komedianti divit, že odcházím tak brzy?"

"Vzkážu jim, že jsem vás angažoval. Bude se jim zdát přirozené, že jedete se mnou. Když mi dokážete, že jste schopný, čeká vás velké bohatství!"

× × ×

Kočár se blížil k Sipparu, hlavnímu městu království. Cesta trvala tři dny a Mark ji trávil ve společnosti Orbaka a převora. Oba se Markovi snažili vštípit všechna důležitá fakta o vévodově rodině a o tom, co by měl za osm let strávených v klášteře znát. Markovi učitelé byli přímo nadšeni, když viděli, jaké zázračné pokroky dělá. Nemohli tušit, že je to zásluhou Ray, který všechno nahrává.

Komtesa cestovala ve druhém voze, a přestože stavěli v několika hostincích, stále zůstávala v pokoji se svým manželem. Mark se k ní nemohl ani přiblížit. A ona ho zjevně ignorovala.

Mark předstíral, že podřimuje, ale ve skutečnosti komunikoval s Rayem, který doprovázel celou výpravu na koni.

"Nevím, jestli by ti Služba schválila, aby ses pouštěl do takových královských intrik," napomínal ho android.

"Věř mi, neměl jsem na výběr. Mé odmítnutí by způsobilo smrt několika nevinných lidí."

"Navíc bych dost pochyboval o upřímnosti hraběte, co se týče té nabídky."

"Já vím! Zatím mu stačím já. Jakmile mě nebude potřebovat, zbaví se mě. Každopádně si nemyslím, že bychom se tady měli dlouho zdržovat."

Kočár vjel do města: Bylo to typické středověké město s úzkými uličkami a hrázděnými domy. Jen několik ulic bylo dost širokých, aby tudy mohl povoz projet. Minuli katedrálu a dojeli k řece, přes kterou se klenul most.

Kočár však na most nevjel, ale pokračoval dál podél řeky. Blížili se k hradu, oddělenému od posledních domů širokým dlážděným nádvořím. Na jeho zevnějšku se podepsala prakticky celá historie města. K vysoké masivní věži, jejíž jedna stěna se svažovala až k řece, byla přilepená pevnost s cimbuřími a kulatými věžemi. Ale dominantní stavbou byl palác s velkými okny a mramorovými kolonádami. K němu se také ubírali.

Vešli na velké čtvercové nádvoří.

Hrabě zavedl Marka do jednoho z křídel paláce. Když vystoupil po schodišti zdobeném sochami, ukázal na dlouhou řadu komnat. "To je vaše apartmá. Převor Kurk bude spát v tomto pokoji a postará se o vše, co byste potřeboval. Je nezbytně nutné, aby vám byl zpočátku nablízku, vyvarujeme se tím chyb. Všichni tu vědí, jak jste zbožný, takže to nikoho nepřekvapí. Sluhové vás převléknou a připraví na slavnostní večeři, která se koná na vaši počest. Já si pro vás přijdu asi za dvě hodiny, abych vás představil princezně."

× × ×

Zdálo se, že hostina nikdy neskončí. Aby se Mark nějak zabavil, začal si prohlížet svou nastávající, která seděla po jeho levici. Měla jemný obličej, orámovaný dlouhými blond vlasy, zdobenými drahokamy. Na téhle planetě jich musí být spousta, napadlo Marka. Když je představovali, Aliva se na Marka usmála a řekla: "Buďte vítán na našem dvoře, vévodo. Doufám, že váš dlouhý pobyt v klášteře vám přinesl jak vzdělání, tak moudrost."

Orbak seděl vedle princezny z druhé strany a zdálo se, že je zabrán do sebe. Zato převor, sedící po boku Marka, sledoval každý jeho pohyb.

Ten zatracený chlap mi tu zkazí celý pobyt, pomyslel si Mark. Jestli se ho nezbavím, tak se co nejdřív vypařím.

Markovi pak představili asi čtyřicítku lidí, šlechtice z královského dvora. Jejich jména si nezapamatoval, a tak spoléhal na Raye, který se zdržoval v jeho blízkosti.

Když večeře skončila, princezna se zvedla a s ní i všichni ostatní. Prohodila k Markovi: "Naše schůzka se koná zítra. Byla bych ráda, kdybyste přišel."

Mark se uklonil a Orbak mu zašeptal: "Choval jste se výborně na to, že jste poprvé v takové

společnosti. Pokračujte tak dál a vaše odměna vás nemine."

× × ×

Kromě princezny a Orbaka se rada skládala z dalších členů. Především tu byl vrchní velitel královské armády, silný šedovlasý muž s jizvami po celé tváři. Vypadal hodně staře a debatu sledoval s velmi zasvěceným výrazem. Dále královský správce, který měl na starosti městskou policii. Ten byl kulaťoučký jako soudek a jeho malá očka zářila. A konečně strážce pečeti, vysoký hubený bělovlasý muž, jehož oborem bylo právo a spravedlnost.

Na pokyn princezny se velitel jako první ujal slova. Mluvil hlasem poznamenaným stářím: "Nemůžeme tolerovat pamflety proti naší vládkyni, které se neustále šíří po městě. Dnes ráno, například, mi můj sluha přinesl další."

"A o čem se tam píše?" zajímala se Aliva.

Orbak si honem pospíšil, než velitel stačil odpovědět. "Jsou to jen hanebné pomluvy, šířené vašimi nepřáteli. Pokaždé když někoho pohřbíme, znovu se obnoví stará historka s tou věží. Není nutné zatěžovat princeznu zbytečnými podrobnostmi. Policie jistě viníky chytí a spravedlivě potrestá. A propos, pane správce, měl byste zařídit, aby vaše úřady všechny tyto případy přesně vyšetřily a častěji odsuzovaly viníky k pracím v dolech, kde chybí pracovní síla."

Velitel zabručel: "Od té doby, co vám král Lios udělil výsadu těžby kamenů a kovů, stále vymáháte lidi. Ještě nikdy předtím nebylo železo tak drahé!"

Hrabě to přešel mávnutím ruky. "Těžba je čím dál obtížnější, teď ale máme projednat důležitější záležitosti. Je třeba konstatovat, že podmínky, které král stanovil, jsou splněny s příchodem našeho vévody. Teď už nic nebrání korunovaci princezny, může k ní dojít v příštích dnech."

Tato myšlenka zřejmě nebyla Alivě proti mysli. Usmála se.

"Měli bychom si domluvit termín," pokračoval Orbak, "například první neděli příštího měsíce. Svatba se může konat tentýž den."

"Chtěla bych nádhernou slavnost," ozvala se princezna.

"My umíme pořádat velkolepé oslavy. Ale bohužel by to stálo moc peněz a nutno přiznat, že královská pokladna je téměř prázdná. Proto navrhuji, abychom zavedli speciální daň pro obyvatelstvo."

"Ale nějakou takovou daň už jsme přece předepsali minulý rok," namítla udiveně Aliva.

"Bohužel všechny prostředky už byly vyčerpány pro potřebu dvora."

"Nezačne se lid bouřit?" nadhodil velitel armády.

"Lid vždycky reptá, ale musí se podřídit."

"Moji muži se o to postarají," ujistil ho správce. "Viníky zajmeme a necháme zmrskat na veřejném místě. Takové divadlo je rychle přinutí, aby se podřídili."

Strážce pečeti se připojil: "Ty, kdo se budou vzpouzet a nebudou chtít daň zaplatit, odsoudíme. Ať si vyberou: buď zaplatí, nebo půjdou do dolů."

Ti tři vypadali, že se náramně shodnou, a kdyby jim člověk prohrabal kapsy, nejspíš by zjistil, že se v nich ztrácejí nemalé částky z královské pokladnice.

Orbak podal princezně nějakou listinu. "Vše je vyřízeno, Vaše Jasnosti. Stačí jen váš podpis."

Zatímco se Aliva s úsměvem podepisovala, otočila se k Markovi: "Vy nic neříkáte, vévodo."

"Chovám se, jak mi káže mé vychování, a nechávám slovo těm povolanějším, neboť v těchto záležitostech nejsem zrovna zběhlý."

Orbak jeho odpověď schválil kývnutím hlavy.

"Porada skončila," prohlásila princezna. "Vévodo, doprovoďte mne. Trochu se před obědem projdeme v parku. Potom pan Orbak uspořádá hon na vaši počest.``

Když odešli, Orbak se přitočil ke strážci pečeti: "Zítra bude vévoda předsedat zasedání tribunálu. Budete mu asistovat. Nechte ho, ať sám posuzuje záležitosti vězňů odsouzených k smrti. Tak se brzy stane nepopulárním a lid nebude želet jeho ztráty."

"Kdy budete připraven jednat, pane? Království potřebuje statečného vládce a ne tuhle rozmarnou husu."

"O několik týdnů později. Lid se nesmíří se zvýšenými nároky nového krále a nebude ho respektovat. A to bude naše chvíle. Necháme mu ještě trochu času, aby si ochočil svou manželku a začal

za ni jednat. Náš příchod bude požehnán od Boha."

6

Mark si se zájmem prohlížel sál tribunálu. Místnost ústila na nádvoří, kterým sem přijeli. Posadil se do vysokého křesla a pozoroval, co se bude dít. Včera celý den jezdil na koni a pronásledoval jakési zvíře podobné jelenu. Ještě teď cítil únavu po celém těle.

Princezna byla velmi roztomilá, ale zachovávala si odstup, i když se někdy chovala jako malá uličnice, kterou vlastně stále ještě byla.

Strážce pečeti, jehož jméno bylo vévoda Brino, se posadil po Markově pravici a na stůl položil hromadu papírů. Ozbrojení strážci vyklidili čtvercový prostor před soudci a zadrželi davy lidí, kteří se tu mačkali.

Na pokyn Brina dva strážci přivedli asi dvacetiletého muže. Jeho zajetí muselo být velmi tvrdé, protože měl na pravém oku krvavou podlitinu a opuchlý ret.

"Tento mladík byl včera zajat na trhu, když ukazoval svým kumpánům toto." Sklonil se k Markovi a podal mu lístek, kde bylo napsáno:

Aliva se zdobí hedvábím a klenoty,
za což chudý lid platí zlatem z roboty.
V dálce ve staré věži svíce dohořívá,
na svou pouť po řece další mrtvola se vydá.

Mark se telepaticky spojil s Rayem, který mu řekl:

"Když jsi byl včera na honu, procházel jsem se po městě, abych si pořídil nějaké nahrávky. Podle zpráv, které se tu šíří, to vypadá, že si princezna zve nápadníky do staré věže a tam jim dá setnout hlavu a mrtvolu nechá hodit do řeky."

"To mi připomíná jednu naši starou legendu."

"Na to ti nemohu odpovědět, protože celou historii Země moje kapacita neobsáhla."

Brino podal Markovi další papír: "Trestný čin byl prokázán, takže vám nezbývá nic jiného, než vynést rozsudek."

V rohu už stáli připravení čtyři statní mladíci v červených šatech se zakrytým obličejem - kati. Mark se obrátil na obviněného s otázkou: "Napsal jsi ty verše?"

Vězeň se zvedl a pohrdavým hlasem prohlásil: "Ano, a bohužel jsem neměl čas napsat to líp."

"Zdařilé zrovna nejsou, spíš ubohé, ostuda pro poezii. Zasluhuješ si odpovídající trest!"

Mark se otočil k Brinovi a zeptal se ho: "Co říká zákon?"

"Viníkovi se vyřízne jazyk a poté bude poslán na doživotí do dolů."

Přestože byl odsouzenec odvážný, při těch slovech celý zbledl.

"Slyšel jsi strážce pečeti," řekl Mark silným a jasným hlasem, "já jsem však toho názoru, že takový špatný básník si zaslouží ještě přísnější trest."

V nastalém tichu vynesl rozsudek: "Za trest složíš baladu, která bude opěvovat naši vznešenou vládkyni."

Po chvíli dodal: "Teď jdi, ale jestli tvým veršům bude chybět jediný rým, nechám ti useknout hlavu!"

Vladařským gestem naznačil strážcům, aby se vzdálili. Chudák poeta, který pochopil, že se nejedná o krutou komedii, se rozběhl směrem k davu lidí, kteří se rozestoupili. Zřejmě to vše považovali za hloupý žert. Když se dál nedělo ale nic, vypuklo všeobecné nadšení.

"Tohle nedává vůbec smysl," udiveně řekl strážce pečeti. "Co tomu řekne hrabě Orbak?"

"Za své jednání nesu plnou zodpovědnost. Další případ, prosím!"

Tentokrát stráže přivedly pětadvacetiletého zarostlého muže s rozcuchanou černou kšticí. Vypadal energicky, ale smutně. Držel se zpříma; nohy rozkročené, ruce složené a prsou.

"Tento darebák jménem Malvo byl zajat dnes ráno královské zahradě a měl tu drzost hlídačům tvrdit, že vás jde zavraždit, vévodo. Chcete ho nejdřív vyslechnout, nebo ho rovnou odsoudíte? V každém případě musí být buď popraven, nebo zaživa upálen!"

Vězeň mu rozčileně skočil do řeči: "To je lež! Řekl jsem a budu na tom trvat, že toho, kdo si nechává říkat vévoda, vyzývám na spravedlivý souboj. Ale dotyčný byl příliš zbabělý na to, aby takovou nabídku přijal. A k tomu účelu jsem s sebou přinesl dva naprosto stejné kordy."

Ukázal na malý stolek, kde ležely dvě zbraně.

"Slyšíte ho, vévodo, sám se k tomu přiznal. Jaký rozsudek vynesete?"

Mark se zvedl a pomalým krokem, který se rozléhal po ztichlém sále, došel až k odsouzenému. Vzal obě zbraně do rukou a ostře poručil strážcům, kteří muže obklopovali: "Uhněte, vy ostatní! Ať do toho nikdo nezasahuje! Je třeba učinit spravedlnosti zadost a hájit zájmy.královského dvora, ale především musím chránit svoji čest. Na veřejnou výzvu dám veřejnou odpověď."

"Prosím...," řekl obžalovanému a podával mu oba kordy.

Strážce pečeti se chystal zasáhnout, ale vtom spatřil nahoře v lóži za záclonou schovaného hraběte Orbaka. Dával mu znamení, aby se do toho nepletl.

Vězeň si vybral zbraň. "Jsem vám k dispozici, pane."

Mark zaujal bojové postavení a naznačil několik výpadů, aby odhadl protivníka. Ten proti němu vyrazil tak prudce, že musel couvnout dozadu. Vedl si opravdu dobře. Stále pokračoval v útoku a jeho technicky vypracované výpady narážely na Markovu obranu. Zbraně s řinčením narážely na sebe, div z nich nelítaly jiskry. Mark přešel do protiútoku. Zdálo se, že svého protivníka překvapil, protože ten o několik kroků ustoupil a rozrazil skupinu lidí. Po dvou výpadech se Markovi podařilo zápas ukončit. Špička jeho meče se zastavila na krku jeho soka a lehce ho škrábla. Malvo nemohl udělat jediný pohyb.

"Uznáváš porážku?" zeptal se Mark.

Za těchto okolností Malvovi nic jiného nezbývalo. "Záleží jen na vaší dobrotě, pane," řekl. "Prosím, vyslyšte mé poslední přání. Nenechávejte mě vašim, raději mě probodněte na místě. Zemřít rukou takového šermíře pro mě bude ctí!"

V sále všichni sledovali každý Markův pohyb. Ani strážce pečeti netušil, jak se situace vyvine. Mark se k muži sklonil a pošeptal mu: "Mám lepší nápad. Cením si našeho souboje a chci ti vrátit svobodu. Zatím se ztraťa schovej se. I když to tak nevypadá, ani já, ani princezna nemáme vůbec žádnou moc. Ve skutečnosti tu vládne vévoda Orbak. Koukej se ztratit v davu a schovej se na nějakém bezpečném místě. Orbak tě určitě nechá hledat, protože se mu naše vystoupení nebude líbit."

Malvo se na Marka nedůvěřivě díval a ani se nepohnul.

"Ještě něco," dodal Mark. "Rád bych se s tebou později spojil. Kde tě najdu?"

"Za katedrálou je hospůdka U Grusseta. Řekněte služebné, že jste přítel, a nechte jí pro mě vzkaz. Ona mi ho předá."

"Pozor, připrav se, za několik sekund to skončíme."

A Mark silným hlasem zvolal: "Protože jsi uznal svou porážku ve spravedlivém souboji, záleží jen na mně, jak ti určím trest. Dávám ti milost!" A kordem okázale pozdravil svého soka.

Malvo udělal totéž. Pak rychlým krokem prošel kolem hlídačů, kteří mu ustoupili z cesty, a zmizel v davu lid Mark se opět vrátil na své místo. Shromážděnídiváci se domnívali, že představení je u konce, a vyjadřovali nahlas své uspokojení. Několik lidí zatleskalo a k nim se postupně přidávali i ostatní.

Strážce pečeti, který konečně pochopil, co se děje, zamumlal: "Ještě nikdy tento tribunál nezažil takový skandál!"

Když byly projevy nadšení stále silnější. dodal ještě: "Slyšení se odročuje. Musím o tom informovat radu!"

Mark ho musel následovat.

Když se vrátil do svých komnat, očekával ho tu rozrušený převor Kurk. Zprávy se tu zřejmě šířily neuvěřitelně rychle.

"Prosím, teď nechci poslouchat žádná kázání. Rád bych si odpočinul," řekl Mark, dřív než mu převor mohl něco vytknout. Pak vešel do ložnice, lehl si na postel a zavřel oči. Telepaticky se spojil s Rayem.

"Byla ta exhibice nutná?" zeptal se Ray.

"Byla to jediná možnost, kterou jsem měl, aby ten muž neskončil na popravišti. Já vím, jakou mám hrát roli, ale pochop mě, nechci si poskvrnit ruce nevinnou krví."

"Je tady jedna zajímavá věc. Velice pozorně jsem sledoval strážce pečeti a všiml jsem si, že tě nechal pokračovat s souboji na příkaz samotného Orbaka."

"Tak to je zlé," ušklíbl se Mark. "Vévoda zřejmě spoléhal na to, že mě Malvo zabije. Rada nejspíš rozhodla, že podmínky královského odkazu byly splněny, a teď už mě nepotřebují. Ten proradný hrabě ale opravdu neztrácí čas! Budeme se muset rychle ztratit."

7

Po nějaké době Kurk Marka vzbudil a vyřídil mu, že princezna si s ním přeje povečeřet v soukromí pouze ve společnosti hraběte, jeho choti a převora.

"Vévodo, jsem s vámi hluboce nespokojena," prohlásila mrazivým hlasem princezna.

Mark neodpovídal.

"Zesměšnil jste náš soud a pošpinil čest našeho dvora," pokračovala princezna.

Mezitím lokajové přinesli první pečeni. Když měli všichni jídlo na talíři, Aliva pokračovala:

"Proč jste udělal takovou hanebnost, vždyť to znevážíl celý královský dvůr? Odpovězte!"

"Nevím, co by ta poprava vyřešila. Ty nesmyslné žvásty? Když jsem zpochybnil jeho umění, velmi jsem ho tím ponížil. Někdy je zesměšnění horším trestem než samotná ztráta života."

Aliva nevypadala příliš přesvědčeně, ale zřejmě nevěděla, co na to odpovědět. Komtesa se na Marka nenápadně usmála, asi si vzpomněla na chvíle, které s ním strávila. Hrabě ten tichý dialog ukončil slovy:

"Pouštět se do takového souboje se zločincem byla neomluvitelná hloupost. Vždyť vás mohl zabít."

Mark se usmál. "Vždycky jste tak nechal jednat jednoho ze svých hrdinů: umřít nečestně, umřel bych lítostí."

"Nevěděla jsem," podivila se Aliva, "že znáte jeho nejlepší díla."

"Sláva básníka, jakým je hrabě, překonala i ty nejsilnější zdi."

Princezna se s touto odpovědí spokojila. Podotkla jen: "Doneslo se mi, že ten zločinec velmi dobře ovládá šerm."

"Byl velmi hbitý, ale nepochyboval jsem, že ho porazím."

"Kde jste se tak dobře naučil šermovat?" zeptala se Aliva.

Tvář hraběte se napjala a převor si raději hleděl jídla. Jen Mark zachoval klid.

"Dobří řeholníci učili mou duši. Nicméně věděli, že každý princ má občas povinnosti, které vyžaduji určité fyzické dovednosti."

Převor Kurk s mírným úsměvem pokyvoval na znamení souhlasu.

Aliva se znovu ujala slova: "Doufám, že se už nikdy nepustíte do takového bláznovství. A pokud ano, tak na vás pošlu všechny strážce v království."

"Jak si přejete, princezno... Jen pokud nepůjde o urážku mé cti. Cožpak bych vás byl hoden, kdybych nebojoval o svou čest?"

Aliva zakroutila hlavou: "Myslím, že bude lépe, když necháme spravedlnost v rukou pana hraběte."

Večeře pokračovala. Hrabě domlouval podrobnosti korunovace, která se měla v nejbližší době konat. Mark už umíral nudou, když najednou ucítil nohu komtesy. Převor, který byl už v tváři rudý a hlava mu padala, požádal jako první o dovolení, aby směl opustit společnost. Princezna mu zlehka pokynula rukou.

"Běžte za svým učitelem, vévodo," řekla ironicky Aliva. "Já musím ještě s hrabětem projednat nějaké záležitosti."

Kurk nebyl ani s to dojít do svých komnat, jak se mu motaly nohy. Zvládl to jen s pomocí Raye, který mu pomáhal do schodů.

"Dobře že jsme se ho zbavili," žertoval Mark. "Kdyby se tak opíjel každý večer, možná by si mě i získal."

"To je zvláštní," zamyslel se Ray. "Nejspíš mu dali do pití výtažek z rostliny, která má účinky podobné opiu. Někdo se zřejmě chtěl zbavit nepohodlného svědka. Tahle noc nás asi ještě pěkně překvapí."

Zatím však byl všude klid. V okamžiku, kdy se Mark rozhodl jít spát, uslyšel slabé ťukání na dveře. Otevřel Ray a do komnaty rychle vešla mladá žena. Byla to služebná, která týden předtím vedla Marka do pokoje komtesy.

"Má paní by se.s vámi ráda setkala kvůli neodkladné záležitosti," řekla s potutelným úsměvem. "Pojďte za mnou."

Mark chvíli váhal, ale pak ji následoval. Ray ho varoval.

"Není to správné, Marku. Když tě hrabě přistihne, má právo tě zamordovat nebo potrestat. Možná je to právě příležitost, kterou hledá."

"Ale to je jenom domněnka. Pojď nenápadně za námi a zapoj své detektory. Když budeš se mnou, budu v bezpečí."

Na chodbě se Mark služebné zeptal: "Jdeme do komnat paní komtesy?"

"Ne, protože by tam mohl přijít hrabě. Má paní vybrala jiné místo. Dovedu vás tam."

Celých deset minut chodili různými opuštěnými chodbami a schodišti. Pak se služebná zastavila před nízkými dveřmi a otevřela je.

"Tady to je! Jděte nahoru po schodech až do druhého patra. Komtesa vás očekává. Přeju vám krásný večer, pane."

Mark stoupal po strmém točitém schodišti vzhůru.

Ray ho varoval na dálku: "Pozor, zapoj si ochranné pale. Víš, kde se nacházíš?"

"To netuším."

"Ve staré věži se špatnou pověstí. Služebná za tebou dole zamkla dveře. Použiju antigrav a zkusím se tam dostat od řeky oknem."

Mark opatrně tápal v neznámé temnotě. Asi v druhém patře už rozlišil slabé světlo, které pronikalo zpod dveří

"Jsem na místě," hlásil se android. "V současné době ti nehrozí žádné nebezpečí, naopak tě čeká velmi příjemný zážitek. Ujišťuji tě, že jsem vypojil nahrávání."

Mark jemně strčil do dveří a zůstal překvapeně stát na prahu. Komtesa ležela na posteli pokryté kožešinami jen v krátké spodničce, která odhalovala všechny její půvaby. Mark neodolal a pospíšil si, aby už byl u ní. Jejich sladká hra ho plně zaujala.

O hodnou chvíli později se Mark zvedl. V pokoji ještě svítily dvě dohořívající svíčky.

"Neměl bych se vrátit do svého pokoje? Převor Kurk by se mohl divit, kde jsem se tak dlouho zdržel."

Komtesa se zasmála. "O něj se nestarej. Přidala jsem mu do vína trochu uspávacího prášku. Probudí se až při východu slunce. Takže máme ještě spoustu času."

Přivinula se k Markovi a přitiskla své rty na jeho.

Oba dva spokojeně odpočívali na postelí vyčerpáni milostnou hrou. Komtesa se jen nerada zvedla.

"Teď už se musím vzdálit," povzdechla si. "Byl to krásný večer. Škoda, že musí skončit."

"Třeba budeme mít příležitost, abychom se znovu viděli, tady nebo někde jinde."

"Zajisté," odpověděla komtesa poněkud překotně. "Odejdu jako první, aby nás neviděli společně. Moje služebná si pro tebe přijde. Zatím si ještě odpočiň."

Rychle si oblékla tmavý plášť a tvář si zahalila do kapuce. Mark se protáhl a začal se také oblékat. V okně se objevil Ray.

"Pozoroval jsem horní část věže. Dva muži hlídají u dveří a jeden stoupá nahoru."

Neuběhla ani minuta a dveře se rozlétly. Stál v nich hnědovlasý silák s nízkým čelem, oblečený do kožené vesty. V ruce držel sekyru a za opaskem měl zastrčený řeznický nůž. Když vešel, Ray se schoval za dveře, připraven zasáhnout.

"Dobrý muži, musíte bohužel zemřít," řekl silák hromovým hlasem. "Povolím vám jen krátkou modlitbu a pak můžete poručit svou duši Bohu."

"Děkuji za váš šlechetný návrh," ušklíbl se Mark, "ale mám lepší nápad. Co byste řekl tomu, že byste si se mnou na chvíli vyměnil místo?"

Silák ale neměl smysl pro humor a zavrtěl hlavou.

Najednou ho něco zezadu uhodilo do temene hlavy. Ray byl jako vždy na svém místě a omráčil ho známým úderem.

"Jak se zbavíme těch dvou, co hlídají dole?"

"Poslyš, Rayi, teď máme nejlepší příležitost ztratit se z tohohle intrikánského světa. Využijme ji! Tvůj antigrav nás unese oba. Snes mě dolů podél zdi, pak půjdeme po řece až k městu a tam se schováme. Dokonce vím kde."

"Co tomu řekne, až se probudí?" Ray ukázal na siláka.

"Jestli bude ještě naživu, bude rád, že si zachránil krk. Noc je tmavá, nikdo nás nemůže vidět."

"Chytni se mě kolem krku," pobídl Marka android a pomohl mu na okenní římsu.

× × ×

Komtesa se vrátila do svého pokoje a byla velmi překvapená, když uviděla, že Orbak sedí v jejím křesle.

"Co je?" zeptal se suše.

"Už je se vším konec. Orso mě ujistil, že vévodu probodl a jeho tělo hodil z okna. Zítra řeka vydá tělo."

Na Orbakově tváři se objevil úsměv. "Jak to, že jste na to potřebovala tolik času?"

Mladá žena se zasmála. "Ten sedlák byl skvělý milenec a byla by škoda toho nevyužit. Kdybych věděla, že tu na mě čekáš, pospíšila bych si."

"A co ten jeho poskok?"

"S tím bude asi problém. Prohlédli jsme všechny vévodovy komnaty. Převor stále ještě spal, ale jinak tam nikdo nebyl. Vypadá to, že sluha zřejmě využil večera a šel se pobavit s nějakou služebnou. Orso a jeho muži si na něj počkají, až se bude vracet a pak se ho nenápadně zbaví."

Hrabě se zvedl se spokojeným výrazem. "Věděl jsem, že když vám dám volnou ruku, poslouží to našemu účelu. Ten dobrý lid je přesvědčen, že vraždy jsou dílem princezny. Po pravdě řečeno pár lidí s hbitým jazykem pomohlo rozšířit ty zvěsti. Avšak až se stanete královnou, měla byste se trochu umírnit, drahá."

Při té představě se mladé ženě zajiskřilo v očích. "Koruna mi připomíná mé povinnosti, ale budu stále vaší oddanou služebnicí."

Hluboce se uklonila, až ji kápě spadla přes hlavu. Hrabě ji vzal za ruku a řekl:

"Moje drahá, jste nejkouzelnější, když se vrátíte z milencova náručí."

Prudce si ji přitáhl k tělu a položil ji na postel.

8

Úzké uličky Sipparu vypadaly opuštěně. Mark s Rayem rychle procházeli městem. "Měli bychom si pořídit nějaké klobouky a pláště. Nerad bych, aby nás poznal hned první kolemjdoucí," poznamenal Mark.

"Obchody jsou bohužel zavřené," zažertoval Ray.

Najednou se android zastavil. "Tři muži čekají na příští křižovatce. Číhají na nějakou kořist a vypadá to, že bychom to mohli být my. Nech mě jednat. Je taková tma, že nikdo nic neuvidí."

Ray vykročil rychle dopředu. Za chvíli se na něj skutečně vrhli tři chlapíci, avšak Ray je zneškodnil svým ukazováčkem dřív, než vůbec stačili zvolat. "Peníze, nebo život!" Nikdy nepochopili, co se jim vlastně stalo. Jejich zbraně odlétly až na druhý konec ulice, kde se zastavily o zeď jednoho z domů. V tu chvíli jim dopadla na lebku tvrdá pěst. Ztratili vědomí dřív, než spadli na zem. .

Android se vrátil k Markovi s dvěma klobouky a dvěma plášti. Nasadil si kořist na hlavu a řekl: "Neměj obavy, postříkal jsem to antibiotickým sprejem proti parazitům, abychom se zbavili nežádoucích živočichů."

"Zabils ty chlapíky?"

Ray na něj pohlédl nepřítomným výrazem. "Znám přece zákon o nevměšování, který přikazuje neměnit přirozený vývoj planet. Jsou jenom omráčeni. Probudí se asi za hodinu a bude je trochu bolet hlava."

Díky Rayově topografické paměti a jeho schopnosti se orientovat ve tmě se oba brzy octli v úzké

uličce před katedrálou. Ve větru se pohupovala železná cedule.

"U Grusseta," zaradoval se Mark. Kdyby byl tušil, co je čeká!

Štěrbinami mezi prkny probleskovalo světlo. Ray vešel do nízké místnosti jako první. Ze čtyř pochodní, které tu hořely, vycházel slabý kouř. V tuto pozdní noční hodinu už téměř všichni leželi na stolech namol opilí. V jednom rohu u stolu hrálo několik mužů v kostky. Mark si všiml, že na kostkách nebyla čísla, ale barevné postavičky. Hráči si příchozí změřili nepřátelským pohledem. Když si je pořádně prohlédli, dál už si jich nevšímali.

Pozemšťané se posadili ke stolu, který stál trochu stranou. Ospalá služka se k nim přišourala líným krokem.

"Jeden džbán tvého nejlepšího vína," přikázal Mark.

"Tady se nejdřív platí," ohradila se dívka, celá nasupená, že ji někdo vzbudil.

Ray vyndal zlatou minci a podal jí ji. Její tvář se hned rozjasnila.

"Dostaneš ještě jednu, když se spojíš s Malvem," řekl Mark.

"Nikoho takového neznám," odpověděla až příliš rychle.

"Řekni mu, že jsem tady a že ho musím nutně vidět."

"Jak se jmenujete?"

Pozemšťan na okamžik zaváhal a pak řekl: "Řekni jenom, že jsem výborný šermíř."

Mark ji pozoroval koutkem oka. Zmizela tajnými dveřmi za pultem. Za nějakou dobu se opět objevila a nesla džbán a dva poháry.

"Napijte se," pobídla je.

Víno patřilo k těm podprůměrným a vůbec nepřipomínalo lahodný nápoj. Čekání se protahovalo. Zatím sledovali hráče v rohu místnosti, kteří jim nevěnovali pozornost. Konečně se k jejich stolu přitočil neznámý muž. Byl vysoký, hubený, s výrazným nosem, který mu vykukoval zpod plstěného klobouku. Celý byl zahalený v černé kápi.

"Jestli chcete mluvit s Malvem, pojďte za mnou. Ale dejte si pozor, jestli jste se nás pokusili podvést, budou z vás mrtvoly!"

Vyšli ven postranními dveřmi. Prošli chodbou, která byla prosycena nepříjemným zápachem, a zahnuli do malé uličky. Chůze ve tmě trvala deset minut. Průvodce nakonec zaklepal na dveře, které se hned otevřely.

"To je zábavné," upozornil Marka telepaticky Ray. "Jsme zase tam, odkud jsme vyšli. Tenhle dům zezadu sousedí s hospodou."

Jakmile vešli, muž, který hlídal uvnitř, za nimi zavřel dveře a lehl si zase na pohovku, kde odpočíval.

Místnost byla poměrně velká a osvětlená dvěma svíčkami. Uvnitř bylo několik osob. Vtom někdo zaklepal. Muž opět otevřel dveře a stejně rychle je zase zavřel. Dovnitř vešel asi patnáctiletý chlapec.

"Všechno je v pořádku," řekl udýchaným hlasem. "Nikdo ozbrojený není nablízku."

Jedna postava přišla blíž a Mark poznal Malvu.

"Čemu vděčím za vaši návštěvu, ...vévodo Valmo?"

Poslední slovo dělalo Malvovi problém, aby je vůbec vyslovil.

"Kdybych vám řekl, že potřebuju pomoc, věřil byste mí?"

"Těžko!"

"Ale mně hrozí stejné nebezpečí jako vám před tribunálem!"

Najednou se ozval vysoký hlas. "Ale to přece není vévoda. Jmenuje se Mark a je to cizinec a Orbakův špión."

Mark poznal jednu z komediantek, kterou tolik obdivoval. "Drahá Siro, jaké překvapení! Tys opustila skupinu toho dobráka Hedose?"

Dívka se rozčilila: "Ty hnusnej pse!"

Mark se zatvářil zklamaně. "Nevěděl jsem, že sis na mě uchovala takovou vzpomínku. Jsi určitě velmi zklamaná, že jsem přišel tak brzy a ty ses nestihla pobavit s těma dvěma, co se o tebe starají!"

Rychle couvl, aby se vyhnul ráně.

"To stačí. Přiznáváte tedy, že nejste vévoda Valmo."

"Cožpak bych mohl dokázat opak?" usmál se Mark. "Jsem cizí rytíř, který si naivně myslel, že tady, v hlavním městě, najde slávu a štěstí. Naneštěstí jsem zachránil skupinu kočovných herců, kterou přepadli loupežníci."

Ironicky pohlédl na Siru a pokračoval: "Herci mě přijali velmi dobře a dokonce jsem se s nimi dostal až na hrad hraběte Orbaka. A tam všechno začalo. Následující den po představení si mě dal hrabě zavolat a nabídl mi obchod. Buď přijmu nabízenou roli a budu se vydávat za vévodu Valma, nebo..."

"Pokračujte," pobídl ho Malvo.

"Nebo mě zabije a se mnou i celou skupinu. Jistě pochopíte, že jsem souhlasil. Hrabě mi slíbil, že se o herce dobře postará."

"Ten člověk má zvláštní smysl pro humor," zasmála se Sira. "Všechny nás zajal a nechal nás odvléct do svých dolů. Kolona se zastavila v hlavním městě Sipparu. Díky Hedosovi se mi podařilo utéct a Malvo mi pomohl se schovat."

Malvo se zeptal: "Proč vás hrabě nechal hrát roli vévody Valma?"

"Pochopil jsem, že mu záleželo na tom, aby byly respektovány příkazy zesnulého krále. Vlastně o tom rozhodla rada, takže už mu na mně vůbec nezáleželo. Proto se rozhodl, že se mě zbaví. V souboji nás nechal pokračovat jen proto, že doufal, že mě sprovodíte ze světa. Jednu chvíli jsem si dokonce myslel, že jste s ním smluvený a že mě máte zabít na jeho rozkaz."

Malvo byl už netrpělivý. "A co se dělo dál?"

"Tento večer jsem dostal pozvání, abych strávil několik hodin ve staré věži."

Mladý muž se na něj udiveně podíval. "Princezna tedy byla na vaší straně?"

"To jste špatně informován. Je to komtesa, kdo nešetří svými půvaby a chodí do věže. Musím uznat, že večer byl velmi příjemný. Zato budíček už tak příjemný nebyl. Nějaký chlápek trval na tom, že mi rozbije lebku sekyrou a vyhodí mě z okna. Díky Rayovi jsme mu jeho plány překazili, a tak jistě pochopíte, že už jsem neměl zájem dále na dvoře zůstávat. Proto jsem vyhledal vaši pomoc."

Malvo se nad Markovým vyprávěním zamyslel. Plácl Siru přes zadek a poručil jí: "Přines nám něco k pití."

Pak se obrátil ke svým mužům "Jděte si lehnout, už nehrozí žádné nebezpečí. Jsou to opravdu přátelé."

Místnost se rychle vyprázdnila. Zůstal v ní jen ten chlapík, který hlídal dveře.

"Představuji vám Kasta, svého věrného společníka. Posaďte se, a i když už doba pokročila, ochutnejte s námi trochu vína."

Sira připravila čtyři poháry.

"Na vaše zdraví," usmál se Malvo.

Mark z opatrnosti pomalu ochutnával. Tohle víno se vůbec nedalo srovnat s tím v hospodě. Rychle vyprázdnil pohár.

"A co bude dál?" povzdychl si Malvo.

Mark pokrčil rameny. "Nejsem věštec, ale nebude těžké si představit, co asi bude následovat. Normálně by měla řeka vydat mrtvé Valmovo tělo."

"Ale vy jste přece tady!"

"Spoléhám na hraběte, že najde jiné mrtvé tělo, které několik lidí bezpochyby identifikuje. Všichni si myslí, stejně jako vy, že je to práce princezny. Orbak bude rozhořčený u bude vyžadovat soud. Několik nešťastníků přijde dosvědčit, že za všechno může Aliva. Každý tribunál ji za to odsoudí k upálení. Trůn bude prázdný, a kdo jiný by na něj měl usednout než Orbak. Navíc má v hrsti policii a značnou část vojska."

Malvo si přejel rukou po unaveném obličeji. "Netušil jsem, že se události vyvinou tak rychle. Kolik máme času?"

"Tři nebo čtyři dny, nejvýš týden."

"Kdo by tomu mohl zabránit?"

Mark se na něj zadíval. "Nikdo, kromě..."

"Mluvte, prosím."

"Kromě skutečného Valma!"

Mark zvedl svou číši a zvolal:

"Na vaše zdraví..., vévodo!"

Mladý muž se zachvěl, Sira se zakuckala.

"Vy jste mě poznal...," řekl zklamaně.

"Jenom jsem to předpokládal, ale vaše reakce mě ujistila. Valmo...Malvo, opravdu jste si nedal moc práce, abyste si našel lepší pseudonym."

Malvo sklonil hlavu. "Bylo to první jméno, které mě napadlo. Na přání svého otce a našeho krále jsem byl poslán do kláštera. Moje vzdělání pokračovalo až do královy smrti a příchodu převora Kurka, kterého jmenoval hrabě. Brzy jsem pochopil, že měl za úkol mě úplně zničit. Stal jsem se pouhou hračkou v jeho rukách. Všechno jídlo, které mi dávali, bylo otrávené, aby se mě co nejdřív zbavili. Díky několika věrným společníkům, kteří byli králi hluboce oddáni, se mi podařilo odtamtud utéci. Schoval jsem se v Sipparu a čekal jen na korunovaci, abych se objevil na veřejnosti. Ani ve snu mě nenapadlo, že si hrabě najde dvojníka. Jakmile jsem se to dozvěděl, chtěl jsem vás zabít. Nepodařilo se mi to však. Už jsem ztrácel všechnu naději, když mě strážci chytili. Doufal jsem, že se před tribunálem ukáže pravda. To, že jste souhlasil se soubojem, mě velice překvapilo."

Dodal s úšklebkem: "Jednou vám to budu muset vrátit.

"Jak si přejete, ale nejprve byste měl ukázat pravdu, ať už je jakákoliv. Být či nebýt, to je otázka, jak se říká v poslední tragédii, která se právě hraje."

Mark vyskočil. Hlavou se mu honily útržky vzpomínek. Otočil se na Siru a zeptal se: "Když jsme se poprvé potkali, citoval Hedos ve svém procítěném projevu něco jiného: zvítězit bez rizika je jako oslavovat bez slávy. Řekl to tak?"

Sira se usmála: "Opakoval jen jeden verš ze hry, kterou právě hrajeme."

"A kdo je autorem?"

"Hrabě Orbak, přirozeně. Říkala jsem ti, že je to náš největší básník."

"Škoda, že se s tím nespokojil," zažertoval Mark.

V myšlenkách se spojil s Rayem. "Nevěřím v takovou shodu náhod. Co si o tom myslíš ty?"

"Nemám bohužel k dispozici dějiny literatury. Oč se snažíš, abych pochopil?"

"Orbak jednoduše opsal pozemská díla. Jak se k nim jenom dostal?"

"Zajímavá otázka, která si zasluhuje bližšího prozkoumání," odpověděl Ray.

"Jestli si hrabě nechává výhradní právo na těžbu v dolech, má k tomu, určitě důvod. Měli bychom něco vymyslet."

Jejich výměna názorů trvala sotva dvě sekundy.

"Co bych měl udělat?" zeptal se nešťastný Malvo.

"Já jsem cizinec, těžko vám můžu dát nějakou radu, vévodo. Musíte vzít osud do vlastních rukou. Nechat Orbaka, aby si vychutnal svou slávu. Ale jestli si myslíte, že princezně něco dlužíte, měl byste jednat, protože za několik dní bude ve velkém nebezpečí."

Vévoda se zvedl, pěsti pevně sevřené. "Děkuji, Marku, tak se jmenujete, ne? Ukázal jste mi správnou cestu. Svolám své společníky. Jsou to hrdlořezové, ale jsou věrní. Taky se spojím s přáteli svého otce. Určitě mi pomoc neodmítnou. Přidáte se taky k nám? Když se nám podaří zvítězit, odměna vás nemine."

"Děkuji vám, vévodo, ale než budete připraven, rád bych prozkoumal doly hraběte Orbaka. Kde se nalézají?"

"Je to asi dva dny chůze na sever, na úpatí velké hory porostlé lesy. Těží se na několika místech najednou."

"Ví někdo, kde ty doly jsou?"

"Já," ozval se Kast, silák, který taky zůstal v místnosti. "Dřív než se mi podařilo utéct, byl jsem tam šest měsíců vězněný. Co chcete vědět?``

"Co jste tam těžili?"

"Drahokamy, démanty, rubíny, safíry, smaragdy. Taky zvláštní krystaly bez lesku, nevím ale, nač jsou. Ty se nikdy do města nedostaly."

"A kde se těží železná ruda?"

"Na druhé straně hory, stejně jako černé kameny do pecí. Jsou to staré doly, za několik let se v nich vůbec nic nezměnilo. Hrabě se soustřeďuje na těžbu drahokamů."

"To je zajímavé," vyslal k Markovi Ray. "Kdyby je prodával za cenu, jakou by za ně dostal na Zemi, a využil nějakého šikovného piráta, brzy by z něho byl boháč."

Kast ochotně odpovídal na Markovy otázky ohledně rozmístění budov a těžebních šachet. Když se od něj dozvěděl všechno, co potřeboval, požádal vévodu:

"Potřebovali bychom dva koně, abychom mohli odjet z města, jakmile ráno otevřou bránu."

"Mojí přátelé vám je půjčí," usmál se Valmo, "Jestli se ovšem nebudete dlouho potulovat po venkově."

Sira se k nim přidala: "Jestli budete mít příležitost, zachraňte, prosím, Hedose, je to skvělý umělec!"

"Za chvíli už bude svítat," poznamenal Valmo. "Odpočiňte si ještě alespoň dvě hodiny, než vám přivedou koně Sira vám ukáže pokoj."

Dívka je dovedla do sousedního pokoje a rychle zavřela dveře. "Je to můj pokoj," řekla a zapálila svíčku.

Mark se natáhl na postel a Sira ulehla vedle něj. Pokusil se vyvléknout z jejího objetí a namítnout, že měl velice těžkou noc, ale vedle takové krásky únava rychle zmizí Mark ignoroval Rayovu ironickou poznámku a věnoval se příjemnějším věcem.

9

Ray ukázal na obzor. Tyčila se tam vysoká hora, celá zarostlá bujnou vegetací. Byly to dva dny, co opustili Sippar. Neměli žádné problémy, cesta taky uběhla bez překážek. Jeli celý den a zastavovali jen proto, aby si koně mohli odpočinout. Večer si našli příjemnou hospodu, kde přespali. Mark alespoň mohl zahnat únavu z minulé noci.

Další den ráno vyrazili už na čerstvých koních. Teď už se slunce sklánělo nad obzorem.

"Jak chceš postupovat dál?" zeptal se Ray.

"Počkáme až do tmy a koně schováme v houští. Vydáme se tam s tvým antigravem a prohlédneme si doly. V noci určitě nepracují a my budeme mít klid."

Ray souhlasil, ale hned za první zatáčkou bylo všechno jinak. Před nimi se objevila skupina šesti strážců s důstojníkem v čele a rychle se k nim blížila.

"Mám je zneškodnit?"

"Počkej, možná se s nimi budeme moci domluvit."

Podsaditý tmavovlasý důstojník se suše zeptal: "Co tady děláte? Jste v zakázané oblasti."

"Nevěděl jsem to, pane. Jsem cizí rytíř a přicházím z hor."

"Další lhář, který si myslí, že tady najde bohatství," zabručel důstojník. "Velitel dolu rozhodne o vašem osudu. Odložte zbraně."

Mark neprotestoval a nechal se odzbrojit.

"Když už se tam stejně chystáme, tak alespoň využijeme příležitosti. Bude to přirozenější," zašeptal Rayovi.

"Aby ses nestal až příliš nenápadným, a já tě pak nemusel tahat z průšvihů."

V doprovodu pokračovali v cestě. Za hodinu dorazili do uměle vytvořené vesnice, kde stálo několik desítek domů. Na jižním svahu tísnil vchod do dolu. Právě odtamtud vycházel zástup vězňů, hlídaných skupinou strážců. Zajatce odváděli do velké, nahrubo postavené budovy. Mark je nemohl sledovat dál, protože ho důstojník zavedl do kamenného dvoupatrového domku. V jedné místnosti bez nábytku byli dva muži.

"Pane," obrátil se důstojník na toho, který stál poněkud stranou, "tyhle dva muže jsme zadrželi poblíž dolu."

Muž se rozesmál. "Tak oni hledali štěstí. Výborně, dáme jim tedy příležitost. Na tuhle noc je zavři do kobky a zítra je odvedeš s ostatními vězni do dolu. Pracovní síly potřebujeme. Vypadají schopně a jistě vydrží pracovat několik měsíců."

Strážci odvedli vězně k nízkým dveřím, které ústily na chatrné schodiště. Po něm se dostali do

vlhké chodby. Hlídač otevřel masivní dveře na petlici. Octli se v těsné kobce. Světlo tam pronikalo malým sklepním okénkem.

"Dneska večer jim nedávejte jídlo," přikázal důstojník. Jen ať drží hladovku. Když budou mít žízeň, můžou olizovat vlhké zdi. V noci tu prosakuje voda."

Se smíchem zavřel dveře.

Mark se posadil na vlhkou zem a povzdychl si. "Tak už nám nezbývá, než počkat do zítřka."

Ray mu podal dvě posilující tablety a zabručel: "Zkus usnout."

V kobce nebylo téměř vidět a místa tam bylo málo, ale Markovi se nakonec přece jen podařilo usnout. Za chvíli se probudil celý rozlámaný.

"Rayi!"

Tep se mu zrychlil, když se neozvala žádná odpověď.

"Rayi, odpověz!"

"Jsem tady, neměj strach."

Hlas se ozýval jakoby odněkud shora. I v té velké tmě Mark rozeznal Rayovu siluetu, byl doslova přilepený u stropu, zřejmě využil antigravu.

"Na co si tam hraješ?"

"Náš brloh se nachází přímo pod místností, kde právě večeří náš slavný velitel. Zaujal mě zvuk posunovaných křesel. Díky svému elektronickému zařízení jsem slyšel, jak se baví se svým sluhou."

"Co říkal?"

"Nemůžu to rozluštit. Používají jazyk, ke kterému nemám elektronickou paměť."

"Zkus univerzálního tlumočníka."

"Díky za radu! Už jsem ho naprogramoval, ale potřebuje čas, aby nahrál dostatečné množství slov. Doufám, že si budou ještě dlouho povídat. Ještě odpočívej, zítra budeš potřebovat hodně sil."

× × ×

Dříve než vyšlo slunce, vtrhli do cely dva strážci. V ruce drželi okovy a řetězy.

"První týdny vás zapřáhneme tak, abyste neměli možnost utéct. Pak už nebudete mít ani chuť. Pojďte sem!"

Se zručností profesionálů přidělali Markovi a Rayovi okovy ke kotníkům a spojili je řetězem tak, aby mohli chodit.

"Jestli budete chtít jídlo nebo pití, musíte nejdřív pracovat."

Pak je odvedli do vězení. Připojili se tam k dlouhé řadě zajatců, vyhublých mužů s prázdným a beznadějným výrazem v očích.

Důstojník se zastavil před chlapem velkým jako obr s vyholenou lebkou. Oblečený byl v kůži a u opasku měl zavěšenou celou sbírku bičů.

"Joku," oslovil ho důstojník, "máme tu dva nové pracanty. Zažeň je rychle do práce. Ale dej si pozor, jeden z nich si říká šlechtic a třeba to bude chtít dokazovat."

Obr se začal chechtat. "Já rád trestám vznešené! Potrestám všechny, co by se chtěli vzpouzet. Dneska večer uvidíme, jak budou bojovní."

Hlídači postrkovali vězně dopředu. Šli ve dvojicích, jeden tlačil těžký vozík a druhý nesl lopatu a krumpáč. Vešli do spoře osvětlené chodby, která se svažovala hluboko pod kopec. Přibližně každých padesát metrů se objevila větší štola, vysoká asi jako je dospělý člověk.

Pozemšťané ušli asi kilometr v tíživém vedru. Markovi po zádech tekly stružky potu. Konečně došli na určené místo. Mark se ujistil, že jsou hlídači dostatečně daleko a posadil se na zem.

"Asi to nebude nejlepší místo pro víkend," poznamenal ironicky. "Už jsi přeložil rozhovor těch dozorců?"

"Ještě jsem s tím neskončil, Chybí mi podklady."

"Tak co máme dnes na práci?"

Ve zčernalé skále byla vidět několik metrů široká žíla Ray několika údery krumpáčem odlomil pár kamenů odnesl je Markovi.

"Ptám se sám sebe, jak je z geologického hlediska možná taková anomálie. Podívej se na velikost těch drahých kamenů."

Vzal jeden úlomek do svých velkých prstů a prohlížel si diamanty, smaragdy a rubíny. Všechny byly obdivuhodně velké, Marka zaujal matný šedý krystal, velký asi jako palec. Začal si ho prohlížet proti slabému světlu, které sem prosvítalo. Zdálo se mu, že ve světle kámen jemně vibruje, a ucítil, jak to na něj příznivě působí. Pak už nebyl schopný rozlišit ani krystal, Měl pocit, že se vznáší. Vybavily se mu obličeje několika žen, které mu projevily svou přízeň, a ztratil veškerý pojem o čase.

Prudký náraz ho vytrhl ze snění.

"Marku, Marku, prober se! Co se děje?" třásl s ním Ray.

Mark se zadíval na Rayův vystrašený obličej. Automaticky se dotkl předloktí, za něž ho Ray chytil, a přitom upustil krystal ne zem. V tu chvíli se probral a vrátila se mu paměť.

"Ten zatracený kamínek má velkou moc. Uvede tě do zvláštního stavu...," vypravil ze sebe.

Ray zvedl kámen ze země a dlouho ho zkoumal. "Opravdu vyvíjí silnou molekulární činnost vyvolanou fotony, ale nemám potřebnou kapacitu, abych ho mohl analyzovat."

Na chvíli se odmlčel a pak prohlásil: "Lapis oniris! Před naším odjezdem mi technici o něm dodali nějaké informace. Asi před třemi lety se objevil na většině planet Pozemské unie. Pozorování takového kamene vyvolává velmi příjemné sny a tato móda se velmi rychle rozšířila. O rok později se už začali lékaři znepokojovat a varovali vlády. Lapis oniris může způsobit podobné návykové stavy jako heroin. Navíc vibrace, které vyzařuje. poškozují mozkové neurony a za delší dobu mají zhoubný vliv na lidské vědomí. Teď už chápu, proč mají ti vězňové tak bezduché výrazy."

"Zřejmě jsme narazili na vážnou věc. Měli bychom se co nejdřív spojit s generálem Khovem. Ta hornická dřina mě vůbec netěší."

"To věřím, že je to úplně něco jiného než večer s některou z těch krásných dam," neodpustil si ironickou poznámku Ray. "Co uděláme?"

"Měli bychom počkat, až se setmí, abychom zbytečně nepoutali pozornost. Nezapomeň na zákon o nevměšování. Nalož vozík a pojďme odsud. Umírám žízní!"

"Uhni trochu dozadu, aby ses moc nenadýchal prachu."

Ani ne za půl hodiny byla skála roztlučená a vozík plný.

"Není to špatný," ušklíbl se hlídač u vchodu. "Koukám, že máte ještě docela páru. Náklad složte tamhle a napravo je příděl vody, Pak se okamžitě vraťte do práce!"

Venku svítilo slunce a jeho jas je oslepil. Mark došel k budově, kde byl sklad nerostů. Velkými otevřenými vraty viděl, jak muži a ženy uvnitř kladívkem roztloukají kameny a vybírají z nich drahokamy. Slaná voda v sudu mu pomohla alespoň na chvíli zahnat žízeň, která mu svírala hrdlo. Křik hlídače ho však vyrušil a on se musel opět vrátit do práce.

Ještě dvakrát se Mark s Rayem vyvezli z dolu s naloženými vozíky drahých kamenů, než hvizd píšťalky oznámil pauzu na oběd. Každý z vězňů si vzal jednu misku a lžíci a postupně přistupovali k okénku, kde jim mladá žena rozdávala jídlo.

Mark s překvapením zjistil, že to je Nerva. Ta krásná dívka, která mu dávala lekce herectví.

"Pane Marku," vydechla, "vás taky zajali? Já myslela..."

"Že jsem vás prodal Orbakovi," doplnil ji Mark. "Sira mi všechno vyprávěla. Kde je Hedos?"

"Taky tu pracuje. Posaďte se někam do kouta, pošlu ho za vámi."

Naplnila Markovi misku až po okraj. Kaše byla odporná, ale protože dva dny nic nejedl, lačně vše snědl.

Zanedlouho spatřil Hedose. Ten sympatický herkules zhubl jistě o několik kil. Jeho ruměné tváře byly bledé a splasklé a v očích měl nepřítomný pohled. Šel pomalými kroky, následován věrným Skalinem, který byl také k nepoznání. Hedos došel k Markovi, svalil se na lavici vedle něho a začal hlasitě jíst. Mark se k němu naklonil, ale vtom uslyšel Hedosův tichý hlas. "Nehýbejte se! Hlídači nemusí vědět, že se známe. Dneska večer nás budou méně hlídat. Jakmile se setmí a práce skončí, zavřou nás do velké budovy. Postarejte se, abyste se dostal dovnitř mezi prvními, a jděte až do nejvzdálenějšího kouta. Hlavně se nepřibližujte ke světlu, které dopadá na několik drahých kamenů!"

Nemohl pokračovat, protože byl konec pauzy a museli pokračovat v práci.

10

Večer se Mark s Rayem posadili do rohu místnosti, jak jim Hedos poradil. Barák se postupně naplnil

vězni. Všichni se tlačili v protějším rohu, kde byl výklenek ve zdi. Hedos si šel sednout k Markovi a za chvíli se objevila i Nerva se Skalinem. Žalářníci přinesli sud vody a polévku a jeden z nich došel k výklenku a zapálil svíčku. Její plamen osvítil několik drahokamů, které se rozzářily odraženým světlem. Několik vězňů se přiblížilo k zářícím kamenům, aniž by se dotkli jídla, a po chvíli se vzdálili. Na tváři se jim rozhostil spokojený výraz.

"Zůstaňte tady," přikázal Hedos. "Já dojdu pro misky s jídlem."

Mark ho chytil za ruku. "Nechte Raye, ať tam dojde. Záře z krystalů na něj nepůsobí."

Když Ray procházel kolem houfu vězňů, kteří se tlačili kolem kamenů, Hedos zašeptal: "Takže víte, jakou moc mají šedé kameny?"

"Dnes ráno jsem odhalil jejich halucinogenní působení. Jak jste se tomu ubránili?"

"Pokaždé, když jsem se musel přiblížit, soustředil jsem se na jednu ze svých rolí a v duchu jsem si celé dlouhé pasáže recitoval. To nám umožnilo uchovat si lidskou tvář."

"Je dobré, když kultura slouží k dobrému účelu," za žertoval Mark. Ray už se vracel s plnými miskami.

Několik minut tiše jedli. Hedos, který už umíral zvědavostí, to nakonec nevydržel a vyzpovídal Marka. Ten mu vyložil celou historií s hrabětem Orbakem.

"Čím výš člověk stoupá za postavením, tím tvrdší byl dopad," uzavřel s úsměvem.

Hedos jen pokýval hlavou. "Držte se mých rad," zašeptal, "a brzy se dostanete na svobodu."

Mark se na něj udiveně podíval.

"V tomhle rohu jsem začal probourávat zeď," vysvětlil mu Hedos. "Ale práce jde pomalu, protože mám málo tvrdých kamenů. Navíc musím svou práci každou noc zakrýt, aby nikdo nic nepoznal. Doufám, že nejdéle za měsíc by se mi mohlo podařit zeď probourat."

Podíval se na Marka, který ho s překvapením sledoval, a dodal: "Využijte mých lekcí herectví, a pokud to dobře sehrajete, budou si o vás hlídači myslet, že jste pod vlivem krystalů. Budete mít větší volnost. Dnes večer asi budete unavený, tak budu pracovat sám, zítra mě můžete vystřídat. Práce nám tak půjde rychleji a možná se odsud i rychleji dostaneme pryč. Teď už spěte!"

Mark zavřel oči ne proto, aby poslechl Hedose, ale aby telepaticky se spojil s Rayem. Ten mu odpověděl: "Právě jsem skončil překlad rozhovoru. Byl víc než zajímavý. Chceš si ho poslechnout?"

Nečekal, až Mark odpoví, a pokračoval: "Nejprve ten jazyk. Je to solanština."

Mark jen překvapeně hvízdnul a Ray mluvil dál: "Nezapomeň, že Pozemská unie je.federace pětaosmdesáti planet. Některé z nich jsou osídlené obyvateli, kteří pocházejí ze Země, ale původně byly pusté, Ty jsou spjaté s centrální vládou. Ostatní, které už byly osídlené humanoidy, se připojily dobrovolně k Zemi, čímž se usnadnila meziplanetární komunikace, a jejich obyvatelé jsou velmi vstřícní ve vztahu k Zemi. A konečně zbytek, který se připojil dodatečně, si zakládá na své samostatnosti a často nedodržuje příkazy, které federace vydává, tak jak bychom si představovali. Solan je právě ten případ."

"Já vím," povzdechl si Mark. "Už jsme měli nějaké problémy, týkalo se to Phytorů."

"Výjimečná situace Solanu vzhledem k jiným civilizovaným planetám měla za následek jeho poněkud rozporný charakter. Jeho vládcové odmítají obchodovat se Zemí. Jeho oficiální představitelé se zavírají na svých ambasádách a téměř nevycházejí ven. Povolení k přistání lze získat jen nelegálními způsoby, takže se solanské letiště stalo jakýmsi přístavištěm pirátů a různých pochybných kosmických lodí. Díky pašeráctví planeta slušně prosperuje a uloupené zboží se prodává na místních trzích, jako by pocházelo ze Solanu."

"Vesmírná policie je bezmocná a snaží se pochytat piráty dřív, než se domluví se solanskou vládou," doplnil ho Mark. "Co si říkali ti dva?"

"Pustím ti tu přeloženou nahrávku."

"Bedny jsou připravené, Ikare?"

"Buď klidný, Psore, celá dodávka byla zabalená, jak jsme se domluvili. Teď už stačí jen nalodit se do modulu, jakmile přistane na kopci. Nejhorší bude nanosit nahoru ty bedny."

Ray to komentoval: "Ten první se rozesmál a řekl: 'Jsi první, kdo si stěžuje, že je napakovaný drahokamy. Jsi trouba, vždyť to je ohromné bohatství!'

"No dobře, ale stejně je to moc těžký."

"Nezapomněls dát Orbakův podíl stranou? Jako obvykle si pro něj koncem týdne přijede eskorta."

"Samozřejmě! Nechápu ale, proč si to neodveze na Solan. Za tu dobu, co je tady, si už nashromáždil pěkný majetek. Řekl bych, že nám nevěří"

"Starej se o sebe," napomenul ho Psor. "Říká se, že k tomu mají důvod, že takové bohatství může přilákat spoustu závistivců."

"Jsem rád, že už odtud jedu pryč. Hrát si šest měsíců na hlídače galejníků úplně stačilo. Už se těším, jak budu flámovat s holkama. Jenom se divím, jak tady mohl Orbak tak dlouho vydržet?"

"Vypadá to, že se mu panskej život líbí. Každopádně nemá na výběr. Vždyť jenom diky jemu nám ti divoši dovolí těžit drahé kameny. Kapitán Spirk ho určitě hned tak neodvolá. Koneckonců nechal poslat pro loď, aniž by Orbaka nalodil."

"Připravil jsi podklady pro skupinu, která sem přijde po nás?"

"Informoval jsem hlídače, že odjíždíme a že nás jiná parta vystřídá. Neměli by mít žádné problémy, pokud jsou dobře poučení o zdejším jazyku a zvycích."

"Budeme si muset dát pozor, aby nás nesledoval nějaký zvědavec."

"To nebude problém. Věžňové jsou pořád zavření."

"A co hlídači?"

"Na oslavu našeho odjezdu nechám přivézt hektolitry vína a dám do něj uspávací prášek. Budou spát jako pařezy až do rána. Modul má přiletět ve dvě ráno místního času. Takže náhradníci budou mít dost času, aby se v klidu připravili a seznámili se s pokyny."

"Výborně! Napijme se na náš návrat. Jediné věci tady budu litovat, a to jejich vina."

"S prachama, který budeš mít, si můžeš nakoupit toho nejlepšího alkoholu, kolik budeš chtít. Já si koupím velkou láhev starého Williama Lawsona."

Android vše uzavřel slovy: "Zbytek jejich rozhovoru už není zajímavý. Vykládali si o tom, co podniknou v budoucnosti."

"Kolik je hodin?" přerušil ho Mark.

"Asi devět."

"No, moc času nemáme, jestli nechceme propásnout jejich setkání. Ještě že jsme Neptuna ukryli, jinak by nás určitě zaregistrovali"

"Musíme doufat, že na něj nepřijdou."

"Alespoň jednu výhodu máme. Hlídači budou spát, a tak to pro nás bude snadnější."

Mark se naklonil k Hedosovi, který kousek po kousku rozebíral zed.

"Ukažte," zašeptal.

Chudák herec se zatím nedostal hlouběji než pouhé tři centimetry.

"Je to dobré, ale takhle by to trvalo příliš dlouho. Já bych chtěl zmizet už dneska v noci."

Hedos se jen zasmál, jako by pochyboval o Markově zdravém rozumu, a ukázal na kotníky sevřené v poutech.

"O to se nestarejte," usmál se Mark. "Žádám vás jen o jedno: abyste se ničemu nedivil a to, co uvidíte, velmi rychle zapomněl. Můžete mi to slíbit?"

"I kdybyste byl sám ďábel, budu vám do smrti vděčný, dostanete-li nás tady odtud."

Na Markův pokyn se dal Ray do práce. Slabým laserovým paprskem rozřízl okovy.

"Radši je s sebou vezmi," řekl Mark. "Jinak hlídači zjistí, jaké trumfy máme v rukách. Asi by je to moc nepotěšilo."

Pak Ray jemně odstrčil Hedose. "Já teď dokončím vaši práci. Zavolejte Skalina a Nervu, aby se připravili"

Mark se zatím snažil zabavit ostatní, aby neviděli, co Ray dělá.

Za tři minuty byla zeď probouraná. "Půjdu první, abych zajistil bezpečnost, kdyby třeba některému hlídači víno nechutnalo," telepaticky informoval Ray.

Skupinka se rychle dostala ven.

"Stáje jsou tamhle tím směrem," ukázal Hedos. "Kdybychom měli koně, šlo by to rychleji."

Ujistili se, že je nikdo nezpozoroval, nasedli na koně a ujížděli pryč. Když byli dostatečně daleko

od tábora, trochu zvolnili tempo.

Mark nakonec zastavil a řekl: "Tady se musíme rozdělit."

"Vy s námi nechcete dál jet?" divila se Nerva.

"Jeďte do Sipparu. Za katedrálou je hostinec U Grusseta."

"Tam to znám," řekl Hedos. "To místo nemá zrovna nejlepší pověst."

"Tam najdete útočiště a taky se tam skrývá Sira. Já se tam za pár dní zastavím: `

Na Markův pokyn Ray vyndal zlaté mince. "Zbavuješ se peněz, které ti dala Služba. Asi by se jim nelíbilo, jak s nimi volně nakládáš," protestoval.

Mark podal mince Hedosovi, "Hlídači nás špatně prohledali, a tak se nám podařilo schovat trochu peněz. Co nejdřív se zbavte svých šatů, mohly by vás prozradit. Teď už ale rychle jeďte. O vašem útěku se dozvědí až ráno, takže budete mít velký náskok."

Udivený Hedos vzal automaticky peníze.

"Sbohem, drahá Nervo, už teď se mi po tobě stýská," loučil se Mark.

Herečka se jen smutně usmála. "Po tom uvěznění se ze mě stala stará ženská, na kterou se každý chlap vykašle."

"To určitě ne. Trochu odpočinku, koupel a nové šaty z tebe zase udělají krásku, uvidíš."

Aby jí dokázal, že to myslí vážně, vzal její ruku a políbil ji. "Až se vrátím, dokážu ti, že se mýlíš."

Dojatá Nerva se Markovi vrhla kolem krku.

Jakmile herci zmizeli v dálce, Mark zvolal: "A teď hurá na vrchol hory. Měli bychom ale jet oklikou, abychom nevzbudili podezření."

11

Orbak vešel rychlým krokem do komnat své ženy. Mávnutím ruky poslal pryč služebné, které pobíhaly kolem komtesy.

Jeho paní ležela na posteli, opřená o polštáře. Na sobě měla krajkový domácí úbor.

Orbak musel být opravdu velmi rozrušený, když si ani nevšiml půvabů své ženy.

"Máte nějaké nové zprávy, můj pane?" zeptala se komtesa.

"Nic. Stále nic! Moji muži, převlečení za rybáře, prozkoumali celou řeku. Tělo vévodova dvojníka nenašli, Jste si jistá, že ho Orso zabil?"

"Vždycky věrně sloužil. Nemám důvod, abych mu nevěřila. Věděl moc dobře, co by se stalo, kdyby mě neposlechl. O jeho minulosti vím toho tolik, že by ho okamžitě bez milosti oběsili. Navíc jsem sama vyslechla muže, kteří hlídali dole dveře. Tvrdili, že Orso šel dolů sám. Jeden z nich se vrátil do staré věže, ale nikdo se tam neskrýval. Možná že se tělo toho Marka zapletlo na dně do vodních rostlin, a proto nevyplavalo."

"Je to možné, ale to nám vůbec nepomůže. Potřebujeme obět, kterou by lid poznal, a zavrhl proto princeznu."

"Ale k čemu je to třeba?"

"Je to nezbytné. I kdyby vrchní velitel armády byl na naší straně, což doufám je, zbývá tady příliš mnoho důstojníků, kteří váhají a mohli by se postavit na stranu princezny. Tím bychom vyvolali spory a nakonec by se do toho vložili venkovští šlechtici. Pokud chceme uspět, musí se všechno vyřídit během několika hodin!"

"Přejete si, můj pane, abych vám pomáhala zkrátit čekání? Chtěla bych vám vyjádřit svou podporu." Komtesa se zvedla a přitiskla se ke svému muži.

Orbak ji jízlivě odbyl.

"Ještě budete mít příležitost, abyste použila své vnady. Já teď potřebuju jinou obět. Přilákáte do staré věže barona Wirka. Je skoro stejně starý jako ten falešný vévoda a trochu je mu i podobný. Řekněte Orsovi, ať se ho pak zbaví obvyklým způsobem. Já nechám do pokoje přinést oblečení, které patřilo Valmovi. Musíme do něj tělo obléct, dřív než ho vyhodíme oknem. Až ho naleznou, bude už v rozkladu a převor Kurk i všichni ostatní v něm podle oblečení poznají vévodu. Ještě musíme sehnat pár svědků, kteří by potvrdili vévodovu smrt. Neztrácejte čas! Vrátím se k ránu, abych se ujistil, že je všechno v pořádku!"

Komtesa se zvedla a zazvonila na služebnou.

× × ×

Mark s Rayem došli k malému potoku, který vyvěral u úpatí hory. Postupovali proti proudu až k prameni, tam se zastavili. Dál už nevedla žádná cesta a lesní porost byl tak hustý, že tudy koně nemohli projít.

"Už začínám chápat, proč se ti lotrové strachovali, že neunesou svou kořist," poznamenal Mark, "Přivaž tady koně, dál půjdeme pěšky."

"Radši si šetři síly," řekl Ray, "já tě ponesu. S antigravem to zvládneme rychle."

"Riskujeme, že nás uvidí. Modul, který přiletí, má určitě radar a mohli by nás zaregistrovat."

"Buď klidný, zůstanu těsně nad zemí."

I když Ray Markovi vydatně pomáhal, ten den v dolech ho velmi vyčerpal a vyhlídka na celonoční pochod ho vůbec netěšila. A tak se nechal snadno přesvědčit Rayovými argumenty.

"Vyrazíme hned! Musíme se tam dostat jako první, abychom se mohli schovat."

Letěli chladným nočním vzduchem a Mark v duchu oceňoval výhody této technické vymoženosti.

Podivný pár se pomalu blížil k vrcholku, kde se rozkládala rozsáhlá planina.

"Byla vytvořená uměle," poznamenal Ray. "Porazili stromy. Na zemi jsou ještě vidět stopy po ionizaci. Zřejmě sem pravidelně přilétá modul."

"Schováme se tam na té straně," ukázal Mark. "Zbyly tam nějaké kameny."

Teď už zbývalo jen čekat!

"Doufám, žes ten jejich rozhovor správně přeložil,"poznamenal Mark.

"Samozřejmě že správně! Podívej, tamhle vlečou ty bedny. Neměli to štěstí, aby mohli použít výtah jako ty."

Ve svitu měsíce Mark spatřil dvě postavy a vzápětí už bylo slyšet slabounký zvuk přibližujícího se modulu. Stroj měkce přistál. Dvířka se otevřela a současně se rozsvítilo světlo, které osvětlilo nejbližší okolí. Dva muži vyskočili ven. Měli na sobě stylové úbory z doby renesanční a málem se zapletli do dlouhých kordů, které se jim houpaly u pasu. Velmi okázale se pozdravili s Psorem a Ikarem. Třetí muž byl oblečený do kosmické kombinézy. Z modulu vyndal velký balík.

"Vypadá to jako nějaký zbytek kosmonauta," pokusil se Mark o vtip.

Byl to skutečně skafandr s tmavou přílbou.

"Pojďte mi s tím krámem pomoct," zavrčel muž.

Ikar a Psor k němu přiběhli a nadzvedli skafandr.

"Vždyť je hrozně těžký! Uvnitř je nějaká mrtvola?"

"Já nevím. Když jsme letěli kolem planety Hark, viděli jsme, jak se blíží podivný koráb. Znáte kapitána Spirka. Raději hned střílí, než by vyjednával. Po druhé salvě střel koráb explodoval. Stihli sotva vypustit záchranný člun, který jsme okamžitě zajali. Uvnitř byla jen tahle věc. Nejdřív jsme si mysleli, že to je pasažér, ale analýza paprsků dokázala, že uvnitř není žádná lidská kostra. Spirk ale z opatrnosti nedovolil skafandr na lodi otevřít, museli jsme počkat, až přistaneme, kdyby tam náhodou bylo něco toxického."

Solaňané položili balík asi padesát metrů od modulu.

"Naložte ty vaše bedny. A pak jděte kus dál." přikázal jim kosmonaut.

Když ho poslechli, přiblížil se ke skafandru a rozepnul magnetické spony. Kombinéza se prudce rozevřela a ven vytekla hustá tekutina připomínající želatinu. Ve světle, které vycházelo z reflektoru, začala hmota bublat a rozlévat se, až dosahovala skoro ke kosmonautově botě. Ten rychle uskočil dozadu, vytrhl z pouzdra laserovou pistoli a zmáčkl spoušť. Paprsek probodl tu podivnou kreaturu a ta úplně znehybněla.

Uběhlo několik minut. Kosmonaut se zkusil s prstem na spoušti přiblížit.

Když se ujistil, že mu nehrozí žádné nebezpečí, schoval zbraň a znechuceně řekl: "Takový hnusný svinstvo jsem ještě neviděl! Zbytečně jsme ztratili čas. Nechte to tady shnít, Až budete mít čas, tak za dva tři dny se na to koukněte."

Mark je sledoval, jak nastupují do modulu. Zbylí dva se vydali na cestu dolů.

"Proč jsi nezasáhl?" divil se Ray. "Dezintegrátorem jsem je mohl zneškodnit a zabránili bychom tomu, aby se lapis oniris dostal na Zemi."

"To by bylo pěkné vítězství!" zasmál se Mark. "Jejich šéf by se hned dozvěděl, že na planetě Hark byli pozemšťané. Neptun má sice zapojenou automatickou ochranu, ale kdyby si dal někdo práci, musel by ho najít a nám by se vůbec nehodilo, aby ho nějaký moula zničil. Kromě toho kapitán by si na nás určitě počkal, až se budeme vracet v modulu. Byl by z nás výborný terč, jistě by se strefil hned první střelou."

"Zní to docela logicky," uznal Ray. "Co budeme dělat teď?"

"Chtěl bych si prohlédnout tu zvláštnf hmotu."

Přiblížili se ke skafandru a Ray rozsvítil svůj čelní reflektor. Želatina teď zabírala kruh o poloměru dvou metn5. Na okrajích byla velmi tenká, ale uprostřed byla vysoká asi metr.

"To je ale zvláštní," konstatoval Mark. "Vypadá to jako ohromná živočišná buňka, která má uprostřed jádro."

"Přesně tak. Na vnější částí je cytoplazma s mitochondriemi a ribozomy a vzadu za jádrem je Golgiho aparát"

Mark nabral trochu hmoty na špičku své boty. Bylo to pružné a mnohem pevnější, než by očekával u tak měkkého tělesa.

"Asi má ochrannou membránu."

Najednou Markovi pronikla do mysli myšlenka, kterou nebyl schopen potlačit. Byla velmi slabá a musel se namáhat, aby jí porozuměl.

"Pomoc... vodu... vodu... zachraňte... slitování... vodu."

"Ta bytost je ještě živá!" vykřikl.

"Je to možné," připustil Ray. "Myslím, že jsem v mitochondriích zaznamenal chemickou reakci."

"Právě nás žádá o pomoc a taky o vodu. Přenes ji k tomu potoku, který jsme viděli, když jsme sem šli. Jak jsme nechali naše koně. A hned se pro mě vrať."

Ray hmotu zvedl, a než se vznesl, ještě poznamenal: "Zvyš intenzitu svého ochranného pole. Nerad tě nechávám bez dozoru."

Za čtvrt hodiny se pro Marka vrátil a odnesl ho na břeh potoka. Hmota plavala na hladině, celá natažená směrem k proudu vody, který tryskal z malého vodopádu.

"Od té doby, co jsem jí sem položil, se ani nepohnula. Není mrtvá?"

"Chvíli počkáme," rozhodl Mark.

Uběhlo půl hodiny, aniž se něco změnilo. Mark užuž chtěl odejít, když se ho opět zmocnila cizí myšlenka. Nebyla příliš silná, ale docela srozumitelná.

"Děkuji... Neodcházejte. Potřebuji pomoc... jsem ještě příliš sláb."

A jako by ta hmota cítila, že se Mark diví, pokračovala: "Jsem ve stejné situaci jako člověk, který týdny nejedl a nepit. Potřebuji minerální soli, aminokyseliny a uhlohydráty."

"Kdo jste a odkud přicházíte?" zeptal se Mark.

"Patřím k druhu Entamebů a moje planeta je od tohoto slunečního systému vzdálena několik desítek světelných let. Kdysi dávno jsme se setkali s Pozemskou unií. Je to ale dlouhá historie a já vám ji bohužel nemohu vyprávět, protože mi ubývají síly."

Mark cítil, jak psychická vlna slábne, a rychle se rozhodl. "Rayi, přivolej modul. Přísady, které potřebuje, najdeme jenom v lékárničce na Neptunu. Navíc potřebuju nutně mluvit s generálem Khovem, abych se poradil o dalším postupu."

"Doufejme, že pirátská loď už je mimo dosah," zabručel Ray.

"Naložili pěknou kupu drahokamů, tak se na planetě Hark nemusí déle zdržovat."

Zatímco se Ray snažil navázat spojení s Neptunem, Mark se psychicky spojil s Entamebem: "Musím vás přemístit na svou loď. Jste schopen podstoupit takovou cestu?"

"Musíme se vrátit pro můj skafandr a naplnit ho vodou. Naše organismy snášejí velmi špatně dlouhý pobyt ve vašem suchém vzduchu. Děkuji..."

Ray přinesl skafandr a položil ho do koryta říčky hned vedle toho zvláštního tvora. Ten se k němu pomalu blížil. Vysunul panožky a vsoukal se do pevného krunýře. Mark rychle zapnul magnetické spony.

Když u nich přistál modul, Ray přenesl skafandr dovnitř. Přitom poznamenal:

"Už se nedivím, že byl ten pilot tak naštvaný, když ho musel nést sám."

Mark nastartoval motory a Ray se posadil za řídicí panel.

"Pospěš si, už se mi stýská po našem starém dobrém Neptunovi."

Ray zapojil pohon a modul se vznesl do tmy. Mark se pokusil psychicky spojit s podivným pasažérem, ale nedostal žádnou odpověď. Že by skafandr byl příliš silný, takže skrze něj psychické vlny nepronikly?

"Nemůžeš letět rychleji?" zeptal se Raye.

Ray mu poklidně odpověděl: "Motory jsou na maximu. Navíc se snažím ověřit, jestli není na obzoru nějaká loď. Za sedm minut dorazíme k Neptunu."

12

Ray vešel do centrály Neptunu se skafandrem na zádech.

"Mám ho složit do ošetřovny?"

Mark váhal. "U tvora tak odlišného od nás nebude lékařský počítač k ničemu. A taky nemáme tak velikou nádrž, abychom ho do ní mohli dát, potřebuje zřejmě hodně vody. Bude lepší, když ho dáme do vany v sanitárním bloku."

Mark nechal téct vodu a Ray otevřel skafandr. Entameb lehce sklouzl do vany. Okamžitě se začal výrazně zbarvovat do šeda, což Marka zneklidnilo.

Při kontaktu s vodou to v mitochondriích zašumělo. Když už Mark pomalu ztrácel naději, zaznamenal vlnění: "Potřebuji ještě bikarbonát sodný..., chlorid draselný..., síran hořečnatý..., fosforečnan vápenatý..., glukózu."

Ray se brzy vrátil se vším potřebným. V rukou nesl spoustu lahviček. "Našel jsem to v zásobách léků. Jsou to roztoky pro nitrožilní infuzi. Doufám, že té stvůře budou stačit."

Roztoky z lahviček nalil do vany. Několik minut se nic nedělo. Konečně se objevila malá známka pohybu. Markovými neurony projela informace:

"Děkuji... Už se mi lépe nabírá energie. Avšak ještě budu potřebovat aminokyseliny jako glykokol, tryptofan, leucin, fenylalanin."

Ray se hned zvedl a došel pro žádané látky. Přinesl je a nalil do vany. Přitom nenápadně k Markovi vyslal: "Vývar je už připravený. Chybí jen trochu koření. Mám to hned ohřát?"

Vzápětí Mark zaregistroval Entamebovu myšlenku, bylo zřejmé, že ten tvor nemá smysl pro humor. "Prosím vás, jen to ne. Mé bílkoviny se srážejí při vašich sedmdesáti stupních."

"Přejete si ještě nějaké substance?" zeptal se Mark.

"Takhle je to výborné. Potřebuji jenom čas, abych je absorboval a přeměnil. Myslím, že čtyři pět hodin bude stačit."

"V tom případě vás tu nechám o samotě, protože si potřebuju promluvit se svými nadřízenými."

"Děkuji, příteli. Jste velmi šlechetný. Jednou jsem se setkal s pozemšťanem, který vám byl podobný. Jmenoval se kapitán Kan. Škoda, že nejsou všichni pozemšťané jako vy!"

Mark se vrátil do pilotní kabiny a klesl do křesla. Ray mu podal velký pohár. "Vypij to! Je to osvěžující a výživné. Pak si můžeš ještě dát Williama Lawsona, než se spojíš s generálem."

Mark do sebe nalil lék a vydechl: "Já si teď naleju whisky a ty zatím zavolej Službu."

Na obrazovce se téměř ihned objevila tvář operátora.

"Spojte mě s generálem Khovem. Priorita A1!" oznámil Mark.

Spojovací důstojník se zlomyslně zasmál: "Jak se tak na vás dívám, právě jste přišel z karnevalu a ještě jste ani nedopil svou whisky! Zavolejte, až budete střízlivý!"

"Je to opravdu naléhavé," zavrčel Mark.

"V New Yorku jsou dvě hodiny ráno," namítl operátor. "Dám vám.jednu dobrou radu: nahrajte svůj vzkaz. Generál se o něm dozví, jakmile se vzbudí."

"Žádám vás o to," stál na svém Mark.

"Dobrá, ale na vaši zodpovědnost," povzdechl si důstojník: "Ale nestěžujte si, když bude špatný signál. V tuhle chvíli bude mít generál náladu horší než pes, kterému berou kost, tak si dejte pozor."

"Beru to riziko na sebe!"

Za třicet sekund se na obrazovce objevil Khov. Pleš se mu leskla a vypadal velmi unaveně.

Podivil se, když poznal Marka.

"Mohl jsem si myslet, Stone, že najdete prostředek, jak mě vyrušit uprostřed noci," řekl ironicky. Dneska z toho ale nebudete mít žádnou radost, Už osmačtyřicet hodin jsem nezamhouřil oko. Byli jsme s admirálem Neumanem na konferenci u prezidenta. Vlády si stěžovaly na novou vlnu toxikomanie, která zachvátila planety. Údajně ji mají na svědomí nějaké krystaly. Podle té změti informaci, které jsme obdrželi, prý pocházejí z nějaké primitivní planety. Už dva dny jedou počítače bez přerušení a zkoumají jednotlivé planety, zatím bohužel bezvýsledně. Můžu vám věnovat maximálně dvě minuty. O co se jedná?"

Mark klidným hlasem spustil: "Objevil jsem ložiska lapisu oniris a žádám další instrukce. Ale jestli máte moc práce, můžu se spojit přímo s admirálem Neumanem."

Khov nahlas zaklel: "Neplácejte nesmysly. Poslouchám vás."

Mark stručně shrnul vše, co se událo od jeho příjezdu na planetu Hark. Když skončil, Khov se škodolibě zasmál: "Vy máte, chlapče, úžasnou schopnost, že z klidné mise pokaždé uděláte katastrofu. Řekněte Rayovi, ať nám nahraje a pošle zrychlený záznam. Pečujte o toho zvláštního tvora, ale přesvědčete se, že je skutečně neškodný. Já si dopřeju to potěšení a vzbudím Neumana. Zatím počkejte na nové instrukce. Držte se s Neptunem na oběžné dráze planety Hark. Na shledanou."

Generálovu tvář vystřídal operátor. Na jeho tváři byl znát údiv, že spolu tak dlouho mluvili.

"Jak to vypadá, přežil jste to. Jsem připraven nahrávat."

13

Princezna seděla v hlubokém křesle a četla si knihu básní. Ale její mysl se nedokázala soustředit na obsah veršů. Už několik dní neviděla vévodu Valma. Dokonce ho nechala hledat, ale pokaždé bezúspěšně. Nebyl k nalezení; jako by se propadl do země. Připadalo jí, že by se slušelo, aby jí jako její nastávající požádal o svolení, smí-li se vzdálit ze dvora. Až se objeví, tak mu pořádně vynadá, i kdyby se svou nepřítomnost snažil vysvětlit potřebou navštívit klášter.

Do pokoje vpadla služebná, celá ustrašená. "Výsosti, Výsosti," zděšeně křičela, "je tu hrabě Orbak."

Aliva se vytrhla ze snění a krátce řekla: "Teď ho nechci přijmout. Ať přijde za dvě hodiny."

"Ale Výsosti, on přichází s ozbrojenými muži..." Dívka nestihla říct nic víc, protože se dveře prudce otevřely.

Hrabě vešel, následován několika strážci.

"Alivo," řekl temným hlasem, "zatýkám vás!"

Princezna prudce vyskočila a tváře jí hořely rozčilením: "Vy jste se snad zbláznil, hrabě! Jsem jediná dcera krále Liose a následnice trůnu. Nikdo mě nemůže zajmout. Jděte pryč!"

Orbak zavrtěl hlavou a v očích mu zajiskřilo. "Princové a princezny mohou být uctíváni lidem, také zákony se jim musí podřídit, ale Bůh ne. Církevní tribunál bude mít tu čest a rozhodne o vašem osudu. Pojďte, vaši soudci už čekají."

Rozhořčená Aliva zůstala nehybně stát. Na pokyn Orbakův k ní přistoupili dva strážci a vzali ji za ruce.

Při jejich hrubém dotyku se otřásla, pokusila se jim vytrhnout, ale marně.

"Nenamáhejte se zbytečně, jim neuniknete," vysmíval se jí hrabě. Pak se obrátil na strážce: "Odveďte vězeňkyni před soud."

Velký přijímací sál byl narychlo přeměněn v soudní síň. Za dlouhým stolem seděli tři preláti ve vysokých křeslech. Orbak věděl, jak je nejlíp přesvědčí, aby posloužili jeho cílům: nabídl jim, že jakmile se ujme vlády, zvýší jejich podíly z daní. Napravo od soudců stál za pultem převor Kurk, kterého určili jako žalobce. Na stole před nim ležela hromada lejster.

Princezna stála uprostřed vyklizené místnosti a po jejím boku dva strážci. Vzadu v sále se tísnilo několik přihlížejících, taky přísně střežených. Byli tu hlavně šlechtici, které proces zaskočil, a dále pár prostých lidí, které Orbak pečlivě vybral, aby se zpráva rychle dostala tam, kam potřeboval. K lidu.

Prelát, který seděl uprostřed, se zvedl. Jeho tvář s orlím nosem a dlouhými řasami měla přísný výraz. "Alivo, jsi obviněna ze lži, smilstva a vraždy. Ať přivedou prvního svědka!"

Před porotu předstoupila světlovlasá služebná a padla na kolena.

"Přísahám, že budu mluvit pravdu.``

Začala líčit, jak jí některé dny princezna přikázala, aby večer připravila pokoj ve staré věži, a pak jí ukázala na některého z pánů. Zašla tedy za ním a zavedla ho do věže.

"Cožpak neznali tu historii, která se váže ke staré věži?" zeptal se jeden z přísedících.

"Byla pokaždé velká tma a já je vedla chodbami tak dlouho, až nevěděli, kde jsou. Druhý den jsem pak musela uklízet. Dost často byla na dlaždicích krev."

"Kdo byl ten, kterého jste tam vedla naposledy?"

Jako zkušená herečka služebná zašeptala do ztichlého sálu: "Vévoda Valmo!"

V sále to při jejích slovech zahučelo. Převor Kurk zvedl a tragickým hlasem oznámil: "Dnes ráno našli rybáři v řece vévodovo tělo. Sice měl rozbitý obličej, ale poznal jsem svého svědomitého žáka. To je poslední kapka, ten pohár už přetekl. Ve jménu všech obětí žádám spravedlivý trest! Navíc tu máme dalšího svědka."

Strážce postrčil dopředu Orsa. Byl spoutaný řetězy strážce ho surově srazil na kolena.

"Mluv bez obav," přikázal mu Kurk. "Když řekneš pravdu, soud ulehčí tvým hříchům."

"Jsem bídník," zaúpěl Orso s předstíranou lítostí. "Čekal jsem vždycky na princeznu dole u věže: A když sešla pozdě v noci dolů, přikázala mi, abych zabil muž; který je v komnatě v prvním patře. Nebylo to těžké. Většinou spal na posteli, vyčerpaný láskou. Probodl jsem ho ve spánku, takže nic necítil. Pak jsem tělo vyhodil oknem do řeky. Ale s vévodou Valmem to bylo horší. Když jsem vešel, vévoda ještě nespal a snažil se bránit. Musel, jsem ho uhodit sekerou do obličeje."

Mezi diváky to vzrušeně zašumělo. Orso stál před nimi se sklopenou hlavou. Dodal: "Zabíjel jsem. Ale dělal jsem to jenom proto, abych splnil rozkazy naší princezny. Kdybych byl neuposlechl, nechala by mě popravit."

"Jdi," přikázal vrchní soudce, "tebe odsoudíme později." Pak se zeptal Alivy: "Slyšela jsi ta hrozná obviněn vznesená proti tobě. Co k tomu chceš říct?"

I přes vážnost situace princezna hrdě vztyčila hlavu:

"Jsou to jen velmi dobře připravené lži. Nevím, kdy se všechny ty hrozné činy staly, ale jedno vím určitě: před čtyřmi dny jsem trávila večer se svou služebnou, která mi četla dlouho do noci."

Převor se vítězoslavně usmál. "Přiveďte tu služku," přikázal.

Služebnou sem dostrkal jeden ze strážců. Byla smrtelně bledá a čelo měla pokryté kapkami potu. Šla skloněná, pomalými kroky. Sotva slyšitelným, roztřeseným hlasem prohlásila:

"Před čtyřmi dny mě princezna poslala pryč hned po večeři. Viděla jsem ji, jak odcházela z pokoje chvíli po mně. Vrátila se až pozdě v noci."

Soudci jen nevěřícně kroutili hlavou. Pro ně byla záležitost uzavřena. Nešťastnice se obrátila k Alivě, po tvářích jí tekly slzy.

"Nemohla jsem jinak," zašeptala, "bili mě, mučili, přikládali mi na tělo žhavé železo..."

Hlídač ji surově odvlekl ze sálu. Preláti se několik minut potichu radili a potom se zvedl hlavní soudce.

"Alivo," řekl hodně nahlas, "byla jsi shledána vinnou z činů, které ti byly dokázány. Nikdo nepochybuje o tom, že se sám ďábel zmocnil tvé duše. Za zločin smilnění jsi odsouzena ke zbičování na veřejném místě jako prodejná žena. Potom bude tvé tělo upáleno, aby byla tvoje duše osvobozena. Nechť se nad tebou milosrdný Bůh slituje! Rozsudek bude vykonán zítra v poledne."

14

Mark opustit relaxační kabinu. Pět hodin spánku mu dodalo ztracené síly. Normálně by si dal regenerační koupel, ale Entameb okupoval stále sanitární blok. Telepaticky se spojil s Rayem, který zůstal v pilotní kabině.

"Ozval se už generál?"

"Kdybych dostal nějaké příkazy, asi bys to už věděl," odpověděl Ray a v jeho slovech byla ironie.

"Jak se má náš pasažér?"

"Nemůžu ti na to odpovědět, protože o jeho metabolismu nic nevím."

Mark vešel do sanitárního bloku. Podivný tvor ležel nehybně ve vaně, ale jeho cytoplazma byla

jasnější, výraznější a zdálo se, že jádro hraje všemi barvami.

Do Markova mozku pronikla psychická vlna. Byla velmi jasná a zřetelná. "Dobrý den, příteli, doufal jsem, že mě navštívíte."

"Je vidět, že jste nabral hodně sil."

"Vše je na dobré cestě."

"Přejete si ještě něco?"

"Za několik hodin budu potřebovat tytéž substance jako předtím, pokud ještě nějaké máte."

"Vydám okamžitě instrukce. Vaše zranění si vyžádalo zvláštní péči?"

Mark zaznamenal určité veselí.

"Laserový paprsek prošel cytoplazmou, aniž by ji nějak poškodil. Znehybněl jsem, abych zmátl kosmonauta, myslel si, že jsem mrtvý. Avšak kdybyste nezasáhli, byl bych asi stejně zemřel."

Mark se ležérně posadil na okraj vany. "Mohl byste uspokojit mou zvědavost?"

"Samozřejmě! Moje planeta obíhá kolem Slunce, které je vzdáleno desítky světelných let od tohoto systému. Nalézá se v blízkosti toho, čemu říkáte mlhovina Orion. Naše historie začala před několika miliony vašich tet, asi ve stejné době, kdy se i na Zemi začaly objevovat první živé buňky. Avšak hned od začátku byl náš vývoj úplně jiný. Ve vašem světě se buňky začaly dělit a specializovat, až se vytvořily stále složitější bytosti. Moje planeta je téměř celá pokrytá vodou. V tomto vodním prostředí začaly buňky zvětšovat svůj objem, Uvnitř cytoplazmy se vyčlenily mitochondrie, jejichž činnost řídilo jádro, které postupně rostlo. Některé druhy buněk zanikly, jiné se naopak rozvíjely takovým tempem, že byly brzy schopné produkovat myšlenky, měly dokonce určitou inteligenci. O tak se zrodila má civilizace, která je úplné jiná než ta vaše."

"Jak je možné, že znáte mé společníky?" podivil se Mark.

Jádro se ještě víc zvýraznilo a rozzářilo se, jako by se ten tvor bavil.

"Trochu strpení, příteli. Naše technologie se rozvíjela jinak než na Zemi, ale rozvinula se natolik, že jsme velmi brzy byli schopni cestovat ve vesmíru a také jsme objevili to, čemu vy říkáte subprostor. Během jedné výpravy jsme se setkali s dobrodruhem, který si říkal kapitán Jess Kan. Měl nějaké potíže s vládou ve své zemi. Protože pozemské vlády měly velké vnitřní problémy a chtěly s námi navázat kontakt, raději jsme se drželi dál od toho muže. Entamebové jsou mořský národ zaměřený na duchovno, a tak jsme se bránili častému kontaktu s humanoidy, kteří jsou příliš impulzivní, živí a příliš... jiní. Ve vaší duši jsem si přečetl, že jste dobrý a šlechetný, stejně jako byl kapitán Kan. Ale někdy se těžko pozná, kdo je dobrý. Všichni nejsou jako vy - mám na mysli třeba ty darebáky, kteří těží ve zdejších dolech."

V tom okamžiku přispěchal Ray s větším počtem lahviček, jejichž obsah vylil do vany.

"Musíš se ho zeptat, jaké množství bude asi ještě potřebovat, protože naše zásoby rychle ubývají."

Na Markovu otázku Entameb odpověděl: "Mám za sebou čtrnáctidenní půst. V dalších dnech už budu potřebovat jen zlomek toho, asi tři až čtyři tisíce vašich kalorií."

"Ještě že nepotřebuje whisky," žertoval Ray.

"Nahráváš naše psychické rozhovory?" zeptal se Mark

"Nahrávám, ani myšlenka mi neuteče."

Tvor naznačil několik pohybů, jako by se plazil. Voda mírně zabublala.

"Jak jste se dostal na pirátskou loď?" chtěl vědět Mark.

Tentokrát místo odpovědi pocítil vlnu smutku. Zároveň jádro potemnělo. "To je dlouhá historie. Jak vidíte, nemohu komunikovat jinak než prostřednictvím myšlenek. Stejně to probíhá i na naší planetě. Bohužel, dlouho jsme byt i omezeni vzdáleností, až do dne, kdy jsme objevili urči tou vlastnost krystalů, což nám umožnilo sestrojit psychické zesilovače. Byl to nerost, kterému říkáte lapis oniris. Měli jsme jeden zdroj na naší planetě, který by vy držel našim potřebám miliony let, ale před pěti lety s: stala katastrofa, Kameny z neznámého důvodu ztratily své schopnosti. Potřebovali jsme několik měsíců, než jsme zjistili, co se stalo, Objevila se mikroskopická houba, která z kamenů vysála všechnu energii. Než jsme našli způsob, jak se tomu ubránit, celé doly a všechna ložiska byly zničeny. Protože jsme nechtěli, aby naše civilizace zanikla, snažili jsme se najít jiný zdroj krystalů."

"Takže jste se rozhodli letět na planetu Hark," přerušil tok jeho myšlenek Mark.

"Je to ještě složitější. Před dvěma stoletími jsme se museli vzdát meziplanetárních cest, bylo třeba opravit naši kosmickou loď. Avšak zachoval se nám soupis planet, které jsme objevili, a na jedné z nich byly zdroje lapisu oniris. Věděli jsme, že tato planeta je obydlena humanoidy, a proto jsme dlouho váhali, jaký kontakt by byl nejlepší, abychom neohrozili a nenarušili jejich přirozený vývoj. Bohužel jsme vybrali nejhorší variantu. O její správnosti nás nejspíš přesvědčila vzpomínka na kapitána Kana. Mysleli jsme si, že každý humanoid je takový jako on. Připravili jsme jednu kosmickou loď a já se vydal na cestu společně se dvěma druhy. Náhoda nás zavedla do systému planety Solan. Tam jsme kontaktovali koráb, který se vracel na základnu. Kapitána Spirka velice zaujal náš návrh."

"Jak jste s ním komunikovali?"

"Díky kapitánu Kanovi jsme se naučili vysílat rádiové signály ve vašem frekvenčním rozsahu. Nedokážeme mluvit, a tak jsme museli svá přání zaznamenávat na obrazovku. On nám odpovídal stejným způsobem."

"Sdělili jsme mu souřadnice planety Hark a několik měsíců jsme pak o něm nic nevěděli. Zůstali jsme však na oběžné dráze Harku a mně se podařilo ho zastihnout. Tvrdil, že ten úkol je velmi složitý a vyžaduje hodně času na přípravu. Čekali jsme tedy další tři roky. Při našem posledním setkání nám jen cynicky oznámil, že se cena krystalu zvýšila. V té době už po nás chtěl ohromné peníze, jenže my neměli nic, co bychom mu mohli výměnou nabídnout. Proto nakonec přerušil veškerá jednání"

"A krystaly začal prodávat na Zemi, kde vypukla vlna toxikomanie."

"Dozvěděl jsem se to až teď a je to naše vina."

"Co jste se tedy rozhodli udělat?"

"Po dlouhých úvahách naše vláda přímo požádala o povolení těžby na Harku. Abychom mohli opustit prostor našeho korábu, potřebovali jsme skafandry. Vypadaly jako lidské a uvnitř byly výživné látky."

"Nebyly příliš těžké?"

"Byly vybaveny antigravitačním systémem a receptory které mohly vysílat psychické vlny. Ani jsme je nestačili použít. Když mě Spirk zajal, celý přístroj byl narušený silným elektromagnetickým polem."

"Jak se to stalo?" zajímalo Marka.

"Nešťastnou náhodou se v našem subprostoru objevil Castor, Spirk nás okamžitě poznal a použil zbraň. Hned při prvním zásahu jsme nad lodí ztratili kontrolu. V době napadení jsem si právě v přechodové komoře zkoušel skafandr. Měl jsem sotva čas skočit do záchranného člunu, který byl vymrštěn pár sekund před explozí lodi. Můj manévr však neunikl Spirkovi a brzy mě zajal. Kapitán se obával otevřít skafandr na palubě lodi a nechal mě přenést na planetu Hark. Dál už to znáte."

Mark udělal několik kroků, aby se protáhl.

"Co teď budete dělat?" zeptal se Entameb.

"Nic. Musíme čekat."

Mark, který vycítil údiv v Entamebově myslí, mu to vysvětlil: Přečetl jste si v mé paměti, že jsem jenom malé kolo ve velkém stroji. Můžu jenom čekat na rozkazy. Teď přetlumočím náš rozhovor svému nadřízenému, aby si doplnil potřebné informace.

"Vysvětlete mu, prosím, že lapis oniris je pro naše obyvatelstvo životně důležitý."

"Nezapomenu to zdůraznit."

"Děkuji, příteli."

Za chvíli se Entameb ozval, jako by něco objevil.

"Vždycky jsem si myslel, že pozemšťané mají velice špatné telepatické schopnosti. Přestože jsme vedli dlouhý rozhovor, nevšiml jsem si, že byste byl unaven."

"Můj případ je trochu zvláštní, usmál se Mark. Od svého setkání s jistou rostlinou se mé schopnosti výrazně zlepšily. Jednou vám to budu vyprávět, jestli budeme mít čas."

Mark šel za Rayem do pilotní kabiny. Ray byl už přes počítač napojený na SDPP a zpřesňoval potřebné detaily.

Mark se posadil do křesla pro druhého pilota a natáhl si nohy. Chtěl si trochu odpočinout, ale stále nemohl usnout. Musel myslet na svět Entamebů a na přátele, které nechal na planetě Hark.

15

"Pozor," zašeptal Hedos, "blížíme se k Sipparu."

Sám zpomalil, následován Skalinem a Nervou. Cestovali celou noc a teprve k ránu se zastavili u potoka, aby načerpali síly a koně si odpočinuli. Spláchli ze sebe prach z dolů, kterým byli celí obalení. Mohlo by je to prozradit.

Pak dojeli do nějaké vesnice. Naštěstí tu byl právě trh, takže si hned mohli koupit nějaké hadry a zajít do hospody, aniž by vzbudili pozornost hospodského. Ten se ani nestaral o to, jak vypadají, ale spíš ho zajímaly zlaté mince, které měl u sebe Hedos.

Principál objednal bohatý oběd. Jenom Nerva se ošklíbala.

"V takových šatech vypadám hrozně, jako nějaká vesničanka!"

Hedos už v rukou držel stehno pečeně, kterou rukama roztrhl.

"Jez už!" napomenul Nervu. "Jiný na tvém místě by se spíš radoval, že se dostal na svobodu!"

Skupinka konečně dorazila do hlavního města. "Doufejme, že strážci nepoznají koně," poznamenal Hedos. "Měli jsme se jich zbavit dřív, teď už je příliš pozdě."

Když projížděli kolem stráží, nikdo si jich ani nevšiml.

Když projeli branou, Hedos pobídl koně do rychlého cvalu. Zastavili až před hospodou U Grusseta a Hedos podal Skalinovi otěže. "Stáje jsou tamhle. Doveď tam koně a rychle přijď za námi."

V odpolední době bylo uvnitř jen málo lidí. Ani se příliš nestarali o nově příchozí. Hedos vybral co nejzastrčenější stůl.

"Přines nám velký džbán vína," přikázal služce, "a vyřiď Siře, že za ní přišli její přátelé."

"Neznám žádnou Siru," odpověděla suše. "Dojdu vám pro víno."

Hedos se trochu zarazil, když viděl, že odchází pryč. "Pan Mark se asi spletl, ale hlavní je, že jsme se dostali do bezpečí," zašeptal. "Myslím, že tady se nemusíme bát stráží. Tihle mladíci nevypadají, že by nás chtěli zajmout."

Služebná se vrátila a položila džbán na stůl. "Mladá paní by si určitě ráda odpočinula," řekla Nervě. "Zavedu vás do pokoje, je tam drobet vody, abyste se mohla opláchnout."

Její starostlivý výraz Nervu uklidnil. Zvedla se a šla za dívkou. Prošly tmavou chodbou a služebná ukázala na dveře. Když se otevřely, objevila se.Sira a vrhla se Nervě kolem krku.

"Když mi Líza řekla, že tady jsou nějací cizinci a ptají se po mně, nevěřila jsem, že to budeš ty! Jak se ti podařilo utéct?"

Když se přivítaly, Nerva odpověděla: "Hedos a Skalin tu jsou se mnou."

"A Lazius?"

"Chudák zemřel několik dní potom, co jsme přišli do dolů. Nedovedeš si představit to peklo. Nevydržel tu hroznou únavu a bití."

Sira si otřela slzu.

"Svolám naše přátele a představím vám Malva, našeho vůdce, který nám pomůže," řekla Nervě.

Za čtvrt hodiny už byli všichni herci pohromadě a seznámili se s oním mladým mužem. Ten je starostlivě pozoroval. Jeho první otázka se týkala Marka.

"Byl vězněm stejně jako my. Ale hned první večer nám pomohl na svobodu."

Hedos podle svého zvyku barvitě vylíčil celou příhodu a proložil ji několika verši. "To nebyl jenom obyčejný útěk, ale heroický čin."

Malvo byl však velmi nervózní a ptal se Hedose na detaily.

"Abych řekl pravdu," přiznal Hedos, "nemůžu pochopit, jak se zbavil okovů. Hlavně ten jeho přítel mi připadal zvláštní."

"Kam šli?"

"O tom já nic nevím, pan Mark jenom říkal, že se brzy vrátí sem za námi do hospody."

"To už bude příliš pozdě," povzdechl si Malvo. "Už zítra nás totiž čeká boj?"

16

Cinkání videofonu signalizovalo, že se někdo pokouší o spojení. Mark se natáhl dopředu a prudce stiskl tlačítko.

"Vypadáte mnohem odpočatěji," ozval se hlas generála Khova, který naopak vypadal čím dál

unavenější. "Domníval jste se správně, že vaše zpráva vyvolá hotovou pohromu, Právě se vracím z konference, kterou jsme měli s Neumanem u prezidenta. Admirál je tady taky, má pro vás další úkoly."

Na obrazovce se objevil Neumanův přísný obličej. "Blahopřeji, chlapče. Vždycky jsem si myslel, že v SDPP jen ztrácíte čas. Už dávno jste měl požádat o místo ve Vesmírné policii. Rád se postarám o vaši kariéru."

Mark už několikrát spolupracoval s Vesmírnou policií při svých výpravách, ale nikdy se necítil být policajtem.

"Teď ale vážně," ujal se slova Khov, který Neumanovy návrhy nijak nekomentoval. "Jakpak se chová váš podivný host?"

"Té obří buňce se v mé vaně evidentně líbí."

"Počítač na Ministerstvu galaktických vztahů zaznamenal všechny údaje, které se týkají jejich planety. Je pravda, že se s námi jednou Entamebové spojili, bylo to prostřednictvím nějakého dobrodruha. Nenavázali jsme žádné oficiální kontakty. Jejich planetu jsme jen zanesli do seznamu a zakázali jim přístup k našim kosmickým lodím."

"Jak jste se rozhodli postupovat proti pirátům?"

"Měl jsem hlídku v systému sousedícím se Solanem. Přikázal jsem plukovníkovi Parkerovi, který jí velí, aby se k vám vydal. Jakmile Spirk překročí hranice subprostoru, bude nemile překvapen. Parker dostal za úkol prohlédnout Castora a zabavit výzbroj," odpověděl admirál.

"Tady máte doporučení," ozval se Khov. "Vesmírná policie nemůže na planetě Hark zasahovat, protože by porušila zákon o nevměšování. Proto se tam vy musíte vrátit a zneškodnit všechny Solaňany, kteří se tam skrývají. Až skončíte s tou otravnou prací, ozvěte se admirálovi. Kolem planety rozmístíme satelity, abychom zabránili průniku pirátů. Zahradíme jim cestu přímo u zdroje."

"A co se stane s Entamebem?"

"Vaše mise se týká planety Hark, ale máte povolení ho dopravit na jeho rodnou planetu. Považujeme ho za trosečníka, a tak mu musíme pomoct."

"Ale oni nutně potřebují lapis oniris," naléhal Mark.

"Víme to a tuto otázku jsme velmi dlouho projednávali na poradě. Avšak Hark je na našem chráněném území, a proto tam ti tvorové nemohou jen tak vniknout, ať už přímo nebo nepřímo. Jejich zbrklé jednání mělo za následek vážné zamoření Pozemské unie."

Když Neuman viděl Markův zklamaný výraz, ještě dodal: "Entamebové mohou, budou-li chtít, vyslat na Zem své zástupce a prodiskutovat celý problém. Prezident už teď souhlasí s tím, že jim vydáme veškeré krystaly lapisu oniris, které se na Zemi nacházejí a které zajistí Vesmírná policie. Ovšem pod podmínkou, že už nikdy nebudou zavlečeny na žádnou z planet Unie. Pověřuji vás, abyste mu to sdělil."

Markovi se protáhl obličej, když si uvědomil, jak bude ten tvor zklamaný.

"Do práce, kapitáne," ujal se slova Khov. "Služba přirozeně počítá s vaší diskrétností a předpokládá, že budete respektovat zákon o nevměšování. Je tedy nezbytné, abyste planetu nechal napospas jejím válkám a prolité krvi."

Admirál s úsměvem dodal: "Spoléháme na vaši kreativitu. Vše musí skončit do osmačtyřiceti hodin. Vyšlu k vám teď svou loď se satelity. Čekáme na vaši zprávu. Hodně štěstí!"

Obrazovka potemněla. Mark chvíli zůstal zamyšlený. Pak se zvedl a povzdechl si: "Musíme našemu příteli oznámit ty špatné zprávy."

Během Markova vysvětlování se zdálo, že Entameb není vůbec překvapený. Když skončil, jenom nostalgicky konstatoval: "Udělali jsme vážné chyby. Tou první bylo už to, že jsme se izolovali na naší planetě a odmítali veškeré kontakty zvenčí. Byli bychom se vyvarovali porušování zákonů, které jsme neznali. Pokud budete mít příležitost, poděkujte vašemu prezidentovi, že mi umožnil návrat do vlasti. I malé množství krystalů lapisu onairis nám umožní přežít. Opravdu jich nepotřebujeme mnoho."

"Já ale musím nejprve dokončit svou misi. Teprve potom vás odvezu na vaší planetu. Nemělo by to trvat déle než jeden až dva dny. Co budete za tu dobu potřebovat?"

"Řekněte Rayovi, ať mi připraví stejné vzorky jako včera."

"Vy si je umíte otevřít?" podivil se Mark.

Z Entamebových odpovědí vyzařovalo veselí. "Nemáme sice ruce, ale dokážeme se s tím

vypořádat. Naučil jsem se například, jak regulovat přívod vody z vaší sprchy."

Mark s překvapením hleděl, jak se cytoplazma protáhla v dlouhou panožku, která se vysunula až k ovladači sprchy. Vytryskla voda a začala téct na Entameba.

"Je to příjemné!"

V sanitárním bloku ale atmosféra moc příjemná nebyla. Vzduch byl těžký a špatně se tu dýchalo. Mark si otřel kapky potu z čela.

ůTaké jsem si dovolil vám seřídit termostat a vlhkoměr. Byla mi trochu zima. Jděte, příteli, už jste se mnou ztratil dost času. Ach ano, zapomněl jsem vám říct své jméno. Říkají mi Noz. Už se těším, až vás znovu uvidím."

Za několik minut byl už Mark zpátky u Raye v kabině. Android mu podal čisté oblečení.

"Jenom jsem ti je vyčistil," řekl. "Služba nemá ráda, když se příliš plýtvá materiálem. Taky jsem musel udělat nové zbraně. Ty naše zůstaly u dolů."

"Ty jsi jako pohádková víla," zasmál se Mark. "Tak jedeme!"

× × ×

Už před půl hodinou se setmělo. Na planině poblíž dolů přistál modul. Mark už se chystal seskočit na zem, ale Ray mu položil ruku na rameno.

"Počkej! Řekli ti, abys ty dva muže zabil, a já vím, že tím nejsi nadšený. Bohužel o příkazu prezidenta se nediskutuje. Nech to na mně. Modul pak použijeme na cestu do Sipparu."

"Děkuju ti," řekl dojatě Mark.

Díval se za Rayem, jak stoupá nahoru. Obdivoval, jaké šlechetné city může takový android skrývat.

Ubíhaly dlouhé minuty. Konečně Mark zahlédl Raye a běžel mu naproti. Oba nastoupili do modulu.

"Je to vyřízené," krátce oznámil Ray. "Ti Solaňané spali v přízemí. Použil jsem laserovou pistoli. Nezůstala tam žádná stopa. I kdyby je zkoumali nejlepší místní doktoři, nemůžou říct nic jiného, než že zemřeli přirozenou smrtí."

"Výborně! A teď vyrazíme k Sipparu. Přistaneme co nejblíž města."

Mark ukázal na oblohu, která se začala zatahovat černými mraky. "Tahle bouřka se nám docela hodí, alespoň nás nikdo nemůže zpozorovat."

Ray nastartoval a modul se odlepil od země. O pět minut později už přistávali ani ne kilometr od Sipparu. Do kapoty stroje bubnovaly velké kapky deště.

"Musíme si venku dát sprchu, abychom vypadali nenápadně," poznamenal Mark. "Modul můžeš poslat zpátky."

Seskočili na zem a rozběhli se směrem k městu. Když dorazili k hradbám, Mark se na okamžik zastavil, aby se nadechl.

"Vysaď mě na tu zeď," požádal Raye. "V takovém příšerném počasí nikdo nepohrdne vyhřátou hospodou."

Rychle našli tmavou uličku, Ray měl naštěstí výbornou topografickou paměť.

Než dorazili k cli, museli se brodit bahnem, které tam nanesl déšť. Mark strčil do dveří hospody a zůstal stát na prahu jako opařený. Místnost byla přeplněná lidmi a všechny pohledy směřovaly k nim. Zdálo se mu, že jsou nenávistné, a několik mužů dokonce tasilo zbraně.

Najednou se zezadu ozval hluboký hlas. "Pane Marku, vítám vás! Už jsme ani nedoufali, že vás někdy uvidíme."

Vévoda Valmo si k nim klestil cestu davem. Napětí opadlo a všichni se zase dali do hovoru. Vévoda zavedl Marka s Rayem do stejného pokoje jako posledně.

Služebná přinesla džbán vína a poháry. Postavila je na stůl a zase odešla. Obr Kast se zády opřel o dveře. Asi to bylo jeho oblíbené místo.

"Vaše předpovědi se velmi brzy splnily," postěžoval si Valmo. "Dnes ráno se konal církevní soud, který odsoudil princeznu. Zítra v poledne má být popravena na náměstí před katedrálou."

"Měl jste dost času svolat vaše lidi?"

Vévoda se smutně usmál. Vypadal velmi unaveně. "Moje snahy nebyly tak úspěšné, jak jsem si

představoval. Spojil jsem se s třemi otcovými přáteli. Dva mě hned odbyli, díky Orbakově vlivu. Třetí mi dal určitou naději. Avšak po procesu už s ním nemohu počítat. Už vlastně nikdo nepochybuje, že je princezna vinna. Bude popravena a hrabě se prohlásí králem za podpory mnoha vazalů. Až se to dostane na venkov, bude už příliš pozdě."

"Jak jste se tedy rozhodl, vévodo?"

"Shromáždil jsem tady všechny vlastence. Jak jste si určitě všiml, není jich mnoho. Navíc jsou to většinou ostří hoši, kteří jdou s námi hlavně kvůli očekávaným bitkám, na které se velice těší. Ale na tom nezáleží. Mým úkolem je zachránit jedinou dceru našeho krále."

Mark pokýval hlavou a zeptal se: "Jak to chcete provést?"

Vévoda postavil pohár na stůl. "Tady je královský dvůr. Tady katedrála. Průvod v poledne opustí zámek a bude směřovat na popraviště. Tam už je připravené vyvýšené pódium. Nejdřív jsem uvažoval o tom, že zaútočíme na průvod, ale mohlo by se stát, že na poslední chvíli změní trasu. Bude proto lépe počkat, až dojde před katedrálu. Strážci se budou muset roztáhnout, aby zvládli ty davy lidí. Budu se snažit odvést pozornost stráže, která bude kolem hranice. Z druhé strany pak zaútočíme. Musíme prolomit jejich hradbu a dostat se až k princezně."

Mark se netvářil příliš nadšeně. "Riskujete, že Aliva bude několik minut vydána napospas těm hrubým horlivcům," namítl.

"S tím nemůžeme nic dělat, Musíme jednat rychle," řekl vévoda.

Když viděl Markův zamyšleny výraz, zeptal se: "Máte snad nějaký lepší plán?"

"Bohužel ne. Ale každopádně můžeme vylepšit ten váš. Jakmile mi dáte znamení, poběžím s Rayem k popravišti. Využijeme překvapení a pronikneme až k princezně. Uděláme kolem ní hradbu a budeme ji hlídat, dokud se tam nedostanete vy. Takže se moc nezdržujte!"

Valmo na okamžik zaváhal. "Možná bych se měl té role zhostit sám," navrhl.

"Ne," odvětil krátce Mark. "Vy musíte být v čele vašich mužů, aby se nezalekli a nerozprchli. Navíc jsem už nadělal dost zmatků tím, že jsem si hrál na někoho, kým jsem nebyl, a teď bych to měl napravit."

Vévoda stiskl Markovi ruku. "Považuji si za čest, že jsem se stal vaším přítelem. Už dvakrát jste mi ukázal správnou cestu. Divím se, že váš vládce vás nechal odejít. Doufám, že se vám někdy budu moci odvděčit. Jaké je vaše přání?"

Mark se rozesmál. "Zítřek bude velmi náročný. Myslím, že mi bude stačit postel."

"Jste příliš skromný. Jděte za Lízou, ukáže vám váš pokoj."

Služebná, která čekala za dveřmi, ho dovedla do prvního patra. "Tady vám bude dobře," řekla a ukázala na dveře. Skoro vyprskla smíchy.

Mark vzal za kliku a dveře otevřel. V tmavém pokoji svítila tenká svíčka.

Dveře se zavřely a on ucítil, že za ním někdo stojí. Kolem krku se mu ovinuly dvě ruce.

"Neotáčej se," zašeptal známý hlas.

"Nervo!" vykřikl Mark. "Tobě se podařilo přijít až sem!"

"Čekala jsem na tebe. Když jsme se loučili, něco jsi mi slíbil."

Mark s úsměvem přistoupil k posteli. "Jsem připravený svůj slib dodržet a dokázat ti, že jsi ta nejneodolatelnější žena na světě."

Než ji vzal do náruče, zaznamenal Rayovu kritickou poznámku.

"Kdyby sis raději šetřil síly na zítřek!"

"Je to pro dobrou věc. Kdybych ji odmítl, měla by z toho určitě komplex méněcennosti!"

"Neměl bys to přehánět, Marku. V každém případě přerušuju nahrávání. Tohle mě unavuje víc, než by naši technici předpokládali. Nemohli přece vědět, že se na každé výpravě s někým zapleteš."

17

Na náměstí před katedrálou se tyčilo popraviště, dřevěné pódium, zespoda podepřené dvoumetrovými kůly. K němu byl přistaven žebřík, po kterém se lezlo nahoru. Uprostřed pódia stál vysoký kůl a vedle něho statný muž, celý v červeném, s kápí přes hlavu. Stál tam s rukama zkříženýma na prsou. Kat už čekal na svou obět.

Ohromný orloj ukazoval asi deset vteřin před dvanáctou. Po chvíli ticha se ozval silný ponurý hlas

zvonu. Velké dveře kostela se otevřely a jako první vyšli tři preláti. Majestátním krokem kráčeli na prostranství před chrámem. Pak se objevily stráže seřazené do dvojstupu. Všichni směřovali k popravišti. Celá četa vojáků mezitím obklíčila prostor, kde se měla konat poprava.

Zvuk trubek ohlašoval, že odsouzená právě vyšla ze zámku. Brzy se objevil povoz, který doprovázelo asi dvacet jezdců. Princezna stála zpříma, ruce spoutané za zády. Na sobě měla prostou košili, rozpuštěné vlasy jí padaly na ramena. Po jejím boku stál Kurk a tvářil se velmi vážně, až tragicky. Několik lidí, které zřejmě podplatil, ji zahrnulo urážkami. Měli vyprovokovat dav. Ten však zůstal podezřele klidný.

Jedna tlustá měšťanka, kterou doprovázel vyzáblý manžel, vykřikla: "Zabíjet své milence, to je hrůza!" a nějaký hlas jí posměšně odpověděl: "Tebe známe. Kdybys to dělala ty, ty tlustoprdko, tak by ve městě nikdo nezbyl!"

Ženiny chabé pokusy se ospravedlnit vyvolaly salvy smíchu.

Průvod došel až k vyhrazenému prostoru. Vůz zastavil před popravištěm. Princezna sestoupila z vozu a strážci ji pobídli, aby po žebříku vylezla nahoru. Tam se jí chopil kat a za ruce ji připoutal ke kůlu.

Rozhostilo se hrobové ticho. Prelát silným hlasem zvolal: "Budiž vykonána spravedlnost!"

Kat přistoupil k Alivě a prudkým pohybem ji roztrhl šaty. Odhalil jí celá záda. Do ruky vzal bič s několika provazy a o krok ustoupil, aby se napřáhl.

V tu chvíli začala podplacená lůza křičet a strkat se. Několik strážců bylo zraněno, velitel proto přikázal svým vojákům, aby se přesunuli do ohniska nepokojů.

"Teď je řada na nás," zašeptal Mark vévodovi.

Jejich skupina si pomalu klestila cestu davem, až se dostali do první řady mezi diváky.

"Rayi, teď rychle k princezně," vykřikl Mark.

"Podle rozkazu, ale nejdřív si zesil ochranné pole. Nerad bych tě sbíral ze země s frakturou lebky!"

Android jediným mávnutím ruky omráčil tři hlídače, kteří jim stáli v cestě. Řítil se kupředu jako obrněný vůz a své protivníky doslova odhazoval z cesty. Už byli skoro u žebříku. Velitel vojáků se jim snažil čelit, ale Mark tasil zbraň a jediným výpadem ho zneškodnil.

Ray se mezitím vyšplhal na plošinu s kůlem. Kat už se na něj chtěl vrhnout s bičem v ruce, ale android ho dobře mířenou ranou do břicha poslal k zemi. Pak ho popadl za krk a za opasek a zvedl ho do výšky. Davem to zahučelo.

Ray se na chvíli zastavil, ale pak tělem mrštil po strážcích, kteří se proti němu rozběhli. Mark rychle vyběhl po žebříku k princezně a nožem jí rozřízl pouta.

"Držte se za mnou," přikázal jí.

Ani vévoda Valmo nezůstal pozadu a pevnou pěstí rozrážel šiky svých protivníků. Stráže byly tím nenadálým útokem zaskočeny a nestačily se bránit. Dav zachvátila panika, většinou se však všichni připojili k zachráncům.

Zmatek rostl. Hrabě Orbak si byl velice dobře vědom že hlavní osobou, o niž se vede boj, je princezna, a pokud ji ztratí, bude to začátek jeho pádu. Proto vyslal asi třicet mužů, aby posílili stráže seskupené kolem princezny. Ray popadl katův bič a švihal je do obličeje, zatímco Mark bojoval s vojáky, kteří chránili sloup podpírající pódium.

Mark přitom nepřestával sledovat, jak si vedou jeho společníci dole na náměstí. Když viděl, že jejich síly ochabují, upozornil Raye.

"Přestaň se už bavit s těma nahoře. Naši přátelé potřebují pomoc. Do zámku se už určitě doneslo, co se tu děje, a za chvíli máme na krku posily, které proti nám pošlou."

"Máš pravdu. Zůstaň tady nahoře, abych věděl, kde tě budu muset zachraňovat."

Ray pustil bič, vytáhl kord a skočil přímo doprostřed bijících se mužů.

Mezi těmi, kteří se postavili proti vévodovi, zavládl zmatek. Vévoda se bil jako lev, využíval paniky, která opanovala protivníkovy řady. Propracoval se téměř až k popravišti, ale vtom zahlédl převora Kurka, jak buší klepadlem na dveře katedrály. Hned na začátku boje prchli preláti do kostela a zabarikádovali se tam. Když Kurkovi dlouho nikdo neotvíral, ustrašeně se rozhlédl kolem a tělem se přitiskl ke dveřím. Pak na pódiu zahlédl princeznu s Markem a začal křičet:

"Démoni, jsou to démoni... Musíme je upálit..."

Jeho křik úplně zanikl v bojové vřavě. Vtom převora zpozoroval vévoda Valmo a vrhl se na něj. Převor, polomrtvý strachy, jenom zablekotal: "Valmo, to není možné... Ty přece musíš být mrtvý."

Vévoda na okamžik povolil sevření, zkroutil Kurkovi ruku a vlekl ho k Markovi, který si to právě rozdával s dvěma strážci. Donutil převora, aby vylezl po žebříku na pódium.

"Přestaňte bojovat... Prosím, vyslechněte mě." Mohutný vévodův hlas přehlušil vřavu a lidé ho kupodivu poslechli.

"Jsem vévoda Valmo," pokračoval. "Princezna mě nikdy nenechala zavraždit. Převor vám to potvrdí."

Rozhostilo se hluboké ticho. Občas bylo slyšet jen sténání zraněných.

Vévoda stiskl převorovu paži. "Teď nastala chvíle, kdy musíte říct pravdu," zašeptal, "nebo vaše duše skončí v pekle."

"Ano, je to vévoda Valmo," vykřikl převor. "Celá tahle hra byla nastražena hrabětem Orbakem. Princezna Aliva je nevinná!"

"Nevinná... nevinná..."

Dav opakoval to slovo nejprve potichu, pak stále hlasitěji, až zahřmělo náměstím za bouřlivého potlesku. Později začal dav skandovat: "Orbak... zrádce... Smrt Orbakovi."

Bylo to v poslední chvíli. Na náměstí se vyhrnul zástup vojáků, které poslali ze zámku, ale dav jim uzavřel cestu. Jejich velitel se snažil lidi uklidnit, ale marně. Jeho hlas se v řevu úplně ztratil.

"Musíme se vydat na hrad, abychom zajali vévodu Orbaka, který si zatím neuvědomil, jak velké je povstání," ujal se vedení Mark.

"Ale ti jezdci nám zahradili cestu," namítl vévoda.

"O ty se dav postará, stačí mu jen ukázat jak," odpověděl Mark a hned kontaktoval Raye. Ray se mezitím prodral až do čela jezdců, popadl jejich velitele za nohu a strhl ho z koně. Totéž udělal ještě dvěma dalším jezdcům. Dav to přijal jako signál. Deset dvacet rukou popadlo každého vojáka a rvalo je dolů z koňů.

Princezna to vše nehybně pozorovala. Byla stále ještě v košili, ale to už davem proklouzla Nerva a položila jí na ramena plášť. Aliva jí poděkovala úsměvem.

"Rayi, přiveď koně," využil Mark psychické komunikace.

Po menších potížích se Ray dostal až k nim a v ruce držel uzdy několika koní.

"Musíme jít," naléhal Mark.

"Nebylo by lepší počkat, až nám někdo přijde na pomoc?"

"To by bylo příliš pozdě. Jejich zloba opadne, a až se začnou bát, mohli by se rozprchnout. Tím bychom se vlastně dobrovolně vydali na milost Orbakovi. Asi by se s námi rychle vypořádal."

Princezna Aliva souhlasila okamžitě. "Máte pravdu! Prosím, pomozte mi na koně! Musíme se mu pomstít!"

Bylo rozhodnuto. Vévoda Valmo svolal své lidi a pochvíli už zamířili k zámku. Když dorazili k padacímu mostu, Aliva si zklamaně povzdechla:

"Jdeme už pozdě, brána je zavřená."

Mark ale namítl: "Kování je zrezivělé. Zkusíme je rozbít. Dojděte někdo pro beranidlo."

Vévoda se ujal velení, i když ve výsledek příliš nevěřil. K velkému překvapení všech dveře povolily hned po prvním nárazu. Nikdo ovšem nezpozoroval slabý paprsek, který vyšlehl z Rayova ukazováčku.

Na nádvoří stály trojstupy vojáků, až po zuby ozbrojených. Dav na chvíli zaváhal.

Aliva se důstojně napřímila, i když její šat měl do královského hávu daleko. Pobídla koně a přijela blíž.

"Vy se opovažujete ohrožovat princeznu, dceru krále Liose?" zeptala se neohroženě.

Důstojník, který vojákům velel, stařec se šedivou hlavou, přistoupil k ní a poklekl na jedno koleno. "Vždy jsem oddaně sloužil králi a jeho rodině," řekl. "Hrabě Orbak nás zmátl. Jsem vám plně k službám, Výsosti."

Aliva ho zvedla. "To je v pořádku, barone Storku. Podejte mi prosím ruku, abych mohla

seskočit z koně, a zastavte své muže."

Vojáci se nejprve odmítali podřídit, ale když většina šlechticů, kteří vše sledovali z okna, přispěchala podpořit svou panovnici, nakonec velitele poslechli.

Mark seskočil z koně a Ray ho následoval.

"Rychle, musíme najít Orbaka, dřív než se pokusí o útěk. Kam se mohl schovat?"

Ray se usmál: "Řekl bych, že dřív než to tady opustí, bude koukat sebrat všechno, co si tu nakradl. Neví, že jeho společníci jsou mrtví, a bude se s nimi snažit spojit. Je tak chamtivý, že si teď určitě někde cpe do beden všechny krystaly, které našel."

Proběhl s Markem všemi chodbami. Před jedněmi dveřmi stála stráž, která je odmítala pustit dovnitř. Ray ji prudce odstrčil.

Uvnitř seděl Orbak a cpal si do pytle drahokamy. Prudce se otočil. V ruce držel laserovou pistoli a dvakrát vystřelil. Při střetnutí s ochranným polem pozemšťanů se paprsek slabě odrazil.

"Kdo jste?" zavrčel Orbak, když neuspěl se střelbou.

Mark k němu přistoupil a suše řekl: "Kapitán Stone ze Služby pro dohled nad primitivními planetami neboli SDPP, momentálně ve službách Vesmírné policie. Jste zatčen a mám za úkol vás předvést před soudní počítač, abyste se zodpovídal z porušení zákona o nevměšování a z rozšiřování krystalů lapis oniris. Následujte mě!"

Orbak o krok ustoupil. "Nikdy!"

"Je to vaše jediná šance," varoval ho Mark. "Trůn jste neuchvátil a celá Země si přeje vaši smrt."

"Na tom mi nezáleží! Na Zemi mě nikdo nedostane!"

"Máme všechny důkazy o vaši vině," pokračoval klidným hlasem Mark. "Pouze jediný detail mi unikl. Měl jste všechno. Doly, v nichž jste těžil lapis oniris, Vaši společníci vám dováželi drahé kameny na vaši planetu, tak proč jste se chtěl zbavit princezny, která vám tohle všechno umožnila?"

Orbak zavrtěl hlavou: "To byste nepochopil. Já bych se nikdy nemohl na Solan vrátit. Byl jsem jenom loutkou ve hře kapitána Spirka. Měl jsem se stát králem, první osobou na této planetě, a všichni by se mi museli podřídit. Stal bych se vládcem celého tohoto území, i když tu žijí jenom primitivové. Mně by to stačilo. Vy trávíte život tím, že se neustále podřizujete svým nadřízeným. Nikdy nemůžete být svobodný. Já vím, jaké to je, když člověk může sám rozhodovat o svém osudu."

Mark chvíli mlčel. Už několikrát měl sám chuť zůstat na některé primitivní planetě, aby unikl starostem každodenního života.

Orbak věděl, že prohrál. Odhodil zbraň směrem k Rayovi a vrhl se dopředu. Na okamžik si myslel, že se jeho zoufalý pokus zdaří. Ale vzápětí ho zasáhlo několik ran. Cítil, že nemůže dýchat. Chtěl křičet, ale krev mu zaplavila hrdlo. Zatmělo se mu před očima a klesl k zemi. A pak se propadl do hluboké černé nicoty.

18

Ten večer byl velmi bohatý na zážitky. Marka uvedli do komnat princezny, kde se měla podávat večeře. Aliva na sobě měla jednoduché dlouhé šaty modré barvy.

Druhý pozvaný byl vévoda Valmo. Při večeři musel Mark znovu vyprávět celý příběh.

Princezna se rozesmála. "Už tomu začínám rozumět!" prohlásila. "Marku, vlastně bych vás měla potrestat, že jste mi takhle lhal, jenomže vám něco dlužím. Byla jsem tak šťastná, že vás vidím živého, když jsem sama stála na popravčím lešení, že jsem vám ani nepoděkovala. Omlouvám se z celého srdce."

Obrátila se na Valma: "Nezapomněla jsem, že i vám vděčím za své vysvobození. Naši otcové rozhodli o našem osudu a myslím, že bychom měli jejich přání vyplnit, a to co nejdřív."

Za dveřmi bylo slyšet nějaké hlasy. Objevil se jeden ze strážců a hluboce se před Alivou uklonil. "Promiňte, Výsosti, ale hraběnka Orbaková se vzpouzí a nechce opustit svůj pokoj."

Princezna po chvíli váhání rozhodla. "Přiveďte ji sem. Vy, pánové, zůstaňte prosím v klidu."

Komtesa oblečená v tmavých šatech vešla dovnitř a před Alivou poklekla na kolena. Sklonila hlavu, aniž by věnovala pozornost přítomným mužům. "Nevím o ničem, co chystal můj manžel. Žádám jen o svolení, Vaše Výsosti, abych se mohla vrátit na statky svých rodičů, které jsou naším rodinným majetkem a abych tu směla trpělivě snášet svůj osud."

Když Mark viděl, jak Aliva váhá, obrátil se ke komtese a pobaveně řekl: "Drahoušku, uchoval jsem si ty nejlepší vzpomínky na naši společnou noc ve staré věži!"

Komtesa prudce zvedla hlavu a v obličeji celá zbledla. Její oči plály. "Marku, to není možné. Ty přece máš být mrtvý! Orso mi přisahal, že ti probodl hrdlo a tvé tělo hodil oknem do řeky!"

"Ve svém věku bys už měla vědět, že mužům nesmíš všechno věřit," zasmál se Mark. "Myslím si, že než se vrátíš na svůj hrad, na který mám mimochodem taky pěkné vzpomínky, nejprve by ses měla podrobit soudu. Pokud by ti náhodou selhala paměť, mohu ti ji osvěžit!"

Zdrcená komtesa se zhroutila k zemi.

Princezna Aliva přikázala: "Stráže, odveďte komtesu do cely. Zítra ji vyslechnou soudcové spolu s mužem, který si nechává říkat hrabě Orbak, a s její služebnou. Jděte!"

Když odešli, Mark se pousmál. "Myslím, že se přiznají. Záhada staré věže bude konečně objasněna a vaše pověst očištěna."

Princezna roztržitě pokývla hlavou. "Teď už ale přestaneme s politikou. Co mi tedy radíte?"

"Ti, kteří se spolčili s Orbakem, by měli být obžalováni. Zabere to hodně času, ale pravda jednou musí vyjít najevo," řekl vévoda Valmo.

Aliva se zamyslela. "A co si myslíte vy, pane Marku?"

"Já jsem jen rytíř, který hledá štěstí. Pocházím z daleké země, a tak stěží můžu posuzovat velkou politiku."

"Ale určitě máte nějaký nápad." nevzdávala se Aliva.

"Dovolíte mi, abych byl upřímný?"

"Žádám vás o to a zároveň vám to přikazuji!"

Mark po chvilce přemýšlení prohlásil: "V zájmu království je, aby se vše co nejdřív uklidnilo. Oznámit lidem, že se bude konat dlouhý proces, by jen všechny zneklidnilo a vzájemně by se začali podezřívat a hlídat. To by bylo nebezpečné. Podle mého názoru byste ještě dnes večer měla vyhlásit zrušení výjimečných daní, které jsme schválili onehdy na poradě. Taková zpráva lidi hned potěší! Také sesaďte strážce pečeti a převora, kteří byli spolčeni s Orbakem. Není pochyb o tom, že vybrané daně skončily v jejich kapsách."

"A dál?" zajímala se princezna.

"Vyhlašte úplnou amnestii všem a bez výhrad. A všichni vám bezesporu budou přísahat věrnost nejméně na tři roky! Když už se nebudou muset bát o svůj život, strážce pečeti i převor utečou sami."

Vévoda Valmo vyskočil ze židle. "Vy byste nechal ze zámku utéct všechny ty bídáky? Já si myslím, že naši vládu musíme zahájit spravedlivým potrestáním všech, kdo se provinili!"

"Pak by se mohlo stát, že vaše vládnutí nebude mít dlouhého trvání," usmál se Mark. "Z beránků, kteří začnou bojovat o život, se mohou stát nebezpeční vlci."

Aliva se obrátila k Valmovi: "Vaše duše je čistá a vznešená, bezpochyby máte pravdu. Avšak po noci strávené ve vězení jsem se trochu změnila. Můj otec vždycky říkal, že je třeba si vybrat mezi možným a přijatelným. Přijmeme návrh pana Marka. Rychlá spravedlnost by mohla být nedokonalá. Buďme milosrdní."

Povzdechla si a dodala: "Ještě tu máme jeden problém, který musíme vyřešit. A to situaci pana Marka. Jaké místo byste si přál zastávat na našem dvoře?"

"Žádné!"

Když uviděl jejich překvapení, vysvětlil jim: "I když nedobrovolně, stal jsem se také jedním z Orbakových společníků, a proto bych si zasluhoval stejný trest jako strážce pečeti a ostatní!"

Valmo se ohradil: "Nikdy bych nepodepsal takový rozsudek, zvlášť ne po tom, co jsem dnes viděl. Jakou jste prokázal odvahu!"

"Nevděk je privilegiem velkých vládců," řekl Mark. "Ale můžu vás ujistit, že netoužím po katově sekyře. Žádám vás, abyste mi dali jeden den na odpočinek, a zítra před svítáním opustím Sippar."

"To je bláznovství," zhrozil se vévoda. Kam půjdete, když vás pronásleduje policie?"

"Vrátím se do své daleké země."

Aliva ho div pohledem neprobodla. Rozhostilo dlouhé ticho. Pak se na jejích rtech objevil slabý úsměv. "Myslím, že jsem vás pochopila, pane Marku. Stane se tak, jak si přejete."

"Tím se taky zahladí stopy po zločinech hraběte Orbaka," řekl Mark. "Teď mi dovolte, abych se vzdálil. Den byl vyčerpávající a rád bych si před odjezdem trochu odpočinul,"

"Dobře, rytíři. Vaše staré komnaty jsou vám k dispozici. Každopádně už bez převora Kurka, který odpočívá v cele. Vévoda bude potřebovat jeho svědectví, aby vše uvedl do pořádku."

Princezna se zvedla a přešla k masivnímu sekretáři z tmavého dřeva. Otevřela několik přihrádek, až nakonec z jedné vyndala kožený váček a podala ho Markovi. Ten si ho nechtěl vzít, ale Aliva naléhala.

"Vezměte si ho, prosím, jako vzpomínku na nás."

Zvědavý Mark se chtěl hned podívat, co je uvnitř, ale Aliva ho zadržela. "Počkejte! Slibte mi, že ho neotevřete dřív, než dorazíte do své země."

Mark se uklonil a opustil místnost. "A teď do práce, vévodo," řekla. "Ještě dnes večer musíme vydat společné prohlášení."

19

Marka probudil slabý zvuk, jako když pleskají po dlaždicích bosé nohy. Pak ucítil, jak na prostěradlo dopadlo hebké tělo, a něčí ruka ho pohladila po mužné hrudi. Mark se otočil a sevřel to tělo do náruče.

O hodnou chvíli později se zvedl. Slabé světlo měsíce zrovna dopadlo na polštář a Mark překvapením málem vykřikl. Poznal totiž světlé vlasy princezny Alivy:

"Princezno, vy... opravdu jste to vy...," drmolil.

Aliva mu jemně položila ruku na ústa. "Nemohla jsem vás nechat odejít, aniž bych vám vyjádřila svou přízeň. Také lituji ještě víc, že jste nebyl pravý vévoda Valmo. Já vím, že nepatříte do našeho světa, stejně jako sem nepatřil ani Orbak."

Mark sebou trhnul, ale princezna pokračovala: "Můj otec to tušil na smrtelné posteli. Bohužel se domníval, že ten cizinec přišel, aby nám přinesl štěstí v podobě překrásných básní. Nebylo tomu tak. A pak jste se objevil vy, abyste napravil jeho zločiny. Neprotestujte. Valmo mi řekl, že bez vaší pomoci by se nikdy neodvážil jednat."

Mark chvíli přemýšlel a pak zašeptal: "Příliš vás obdivuji na to, abych vám lhal. Moje planeta obíhá kolem jedné z těch vzdálených hvězd, které vidíte na obloze. Můžeme cestovat, ale máme zakázáno zasahovat do záležitostí jiných planet. Orbak a jeho společníci porušili toto pravidlo a na vaší planetě těžili drahokamy a taky odtud vyváželi šedé krystaly."

"Ďáblovy kameny! Pokaždé když na nějaký narazíme, rozbijeme ho."

"Je to správné, protože ty krystaly působí jako droga."

"Kdo jste doopravdy?"

"Jsem jakýsi mstitel. Byl jsem pověřen zničením těch, kteří porušili naše zákony. Můj panovník už čeká na můj návrat."

"Možná se sem někdy vrátíte?"

S politováním musel Mark zničit i tuhle poslední naději.

"V nejbližší době určitě ne! Uběhne hodně století, než se sem opět někdo vydá, aby prozkoumal, jestli je všechno v pořádku."

Vzal Alivu do náručí a ucítil, jak mu slza sklouzla na ruku. "Musíme se rozloučit."

Naposledy se otočila a zašeptala: "Sbohem, nikdy na tebe nezapomenu!"

Mark zůstal chvíli nehybně ležet na polštáři, na kterém ještě před chvíli spočívala její hlava.

Je čas odejít, spojil se s ním Ray. Za dvě hodiny začne svítat, a co si počneme potom?

Mark se neochotně zvedl: "Jak by to bylo asi nejjednodušší? Využijeme mraků, které zakrývají měsíc. S pomocí antigravu vyletíme oknem a přeneseš mě až k městským hradbám. Modul si nás vyzvedne na stejném místě jako předtím."

Pro Marka teď nadešla nejtěžší chvíle celé mise - musí naráz opustit ty, kteří mu nabídli své přátelství nebo dokonce lásku.

× × ×

Přechodová komora Neptunu se uzavřela se slabým cvaknutím. Jakmile se vyrovnal tlak, Mark seskočil na podlahu. První věc, kterou udělal, bylo, že se zašel podívat do sanitárního bloku. Entameb byl stále ve vaně.

"Dobrý den, Marku. Těší mě, že ses vrátil tak brzy ze své mise. Blahopřeji!"

Psychická vlna byla silná a dobře rozlišitelná.

"Děkuji, Nozi. Přeješ si něco?"

"Nic mi nechybí."

"V tom případě můžeme odletět. Znáš souřadnice své planety? Generál Khov mi je zapomněl dát."

Noz ze sebe vychrlil množství čísel.

"Skvělé!"

V pilotní kabině se Mark s nucenou radostí pustil do práce. "Tak jedeme, Rayi. Pošli taky detailní zprávu do počítače Služby a udej jim naše souřadnice, aby věděli, kam letíme. Pospěš si, nerad bych potkal nějaký koráb Vesmírné policie. Ještě by si mohl myslet, že sem jedeme loupit lapis oniris."

Ray mu posměšně odvětil: "A není tomu tak?"

V pokoji hraběte Orbaka přikázal Mark Rayovi, aby zabavil Orbakovu laserovou pistoli a hlavně sebral zásoby lapisu oniris.

"Myslím, že ten dárek věnujeme Entamebům."

20

Mark se zrovna bavil s Nozem, když ho k sobě zavolal Ray.

"Za osm minut jsme v subprostoru."

"Musím se vrátit do pilotní kabiny." povzdychl si Mark.

"Ve tvé společnosti, příteli, mi cesta připadala docela krátká," zachytil Nozovu myšlenku. "Bude se mi na ni hezky vzpomínat."

Usadil se do relaxačního křesla vedle Raye a zapnul si magnetické pásy. Loď se otřásla a v tu chvíli začal zvonit poplašný signál.

"Střely na stodvacítce," oznámil klidně Ray. "Jsou pěkně roztříděné ve třech a dvou vlnách."

"Odkud jsou?" zavrčel Mark.

"Na orbitu planety Entamebů je nějaká kosmická loď."

"Můžeš ji identifikovat?"

"Je to Castor kapitána Spirka. Jak je vidět, s Vesmírnou policií se nepotkali!"

Mark se zadíval na trasu vyslaných střel. "Loď vystřelila další salvu ve stejném složení. Co uděláš?"

Ray ukázal na velkou červenou planetu.

"Je tam atmosféra?" chtěl vědět Mark.

"Vodík a metan, ale je ho tam hodně."

"Tak tam letíme."

Ray se vyhnul prvním střelám. Řízené střely změnily svou trasu. Mark věděl, že jim mohou uniknout, jen když se ponoří do subprostoru. Ale měli příliš malou rychlost na to, aby mohli provést takový manévr.

"Použijeme fantom?" zeptal se Mark.

Byla to dokonalá náhrada. která kopírovala Neptun po všech stránkách. Byla prostě perfektní. Jakmile byl fantom vypuštěn, původní loď mohla v klidu zmizet, protože střely pokračovaly po své původní trase a loď neohrozily.

"Stačíme zmást jen ty dvě první," s lítostí oznámil Ray. "Ostatní stihnou zareagovat. Ten kapitán zná velmi dobře svůj obor!"

"Tak musíme být stejně hbití jako on. Kde jsou naši pronásledovatelé?"

"Střely na 20 000 metrů!"

"Přidej ještě!"

"Víc to nejde, naše turbíny jedou na maximum."

Uběhlo několik sekund.

"Střely na 10 000 metrů. Jsou to poslední modely, rychlé jako blesk. Divím se, kde je ten ropušák vzal."

Na obrazovce už byla vidět velká červená planeta. "Až se ponoříme do řídké vrstvy atmosféry,

zpomal."

"Doufejme, že na to bude čas," zabručel android.

Počítač pokračoval v odpočítávání. "Střely na 5000 metrů... 3000... 2000."

Konečně Neptun pronikl do atmosféry planety. Tření zahřálo loď na povrchu i přes izotermický štít. Klimatizace se stala neúčinnou a teplota.v pilotní kabině začala rychle stoupat.

"Let na pětačtyřicítku a zpomal," přikázal Mark, celý zpocený. I přes zapnutý antigrav se mu zatmělo před očima a jakoby z dálky slyšel, jak Ray hlásí:

"Deset... jedenáct... dvanáct... to je síla! Naštěstí se střely v atmosféře zbrzdí a proletí jí jako obyčejné komety!"

Mark si třesoucí se rukou otřel zpocené čelo. "Teď je řada na nás, abychom se mu ozvali! Přeleť na druhou stranu planety a pošli mu tam stejnou technikou taky pár střel."

Tentokrát byl překvapený pirátský korab. Když kapitán Spirk zahlédl na obrazovce sérii výbuchů, myslel si, že se mu útok zdařil. Tím víc ho překvapilo, když ve stínu planety spatřil střely. Ztratil drahocenné sekundy, když se snažil vypátrat, odkud přicházejí. Než se rozhodl zapojit ochranné pole, bylo už příliš pozdě. Střely, které tak zázračně řídil Mark, vybuchly a narušily generátor. A za deset sekund následovaly další. Generátor byl už velmi slabý a takový nápor energie nevydržel. Ozval se další výbuch a za chvíli ještě jeden.

Spirk seděl v pilotní kabině a zuřivě mačkal tlačítka. Utrpěné škody byly značné. Téměř všechno bylo rozbité.

"Za to mi zaplatí," zrudl zlostí. "Vypalte jednu salvu najednou směrem na planetu! Musíme ho zničit..."

Už ani nestihl dokončit větu. Castor dostal plný zásah a zůstal po něm jenom hustý oblak dýmu.

Když Mark uviděl, že nepřítelova loď explodovala, oddechl si. "Na tyhle souboje si nikdy nezvyknu," prohlásil a otřel si čelo.

"Nevedl sis špatně," poznamenal Ray.

Slabé zašumění je přimělo, aby se otočili. Do kabiny se plazil Entameb. "Zpozoroval jsem, že máš problémy, Marku, tak jsem se přišel podívat, co se děje."

"Teď už je po všem. Letíme na tvou planetu. A propos, mám pra tebe malé překvapení."

"Já už o tom vím," přiznal Noz. "Přečetl jsem si to v tvé paměti a také jsem zaznamenal přítomnost lapisu oniris na palubě lodi. Ve jménu všech tvorů, jako jsem já, ti dokuji. A slibuji, že o tom budeme informovat prezidenta."

Za dvě hodiny už Neptun kroužil kolem planety Entamebů. Noz se mezitím opět vrátil do vany, aby nabral síly. Potom mu Ray pomohl do pevně uzavřeného skafandru.

Mark sledoval obrazovku, na které se už pomalu daly rozlišit detaily planety. Pozorování bylo ztíženo ohromnou hmotou mračen, která se stále víc nadouvala. Země, voda, vegetace, všechno se smísilo dohromady. Noz naštěstí dělal Rayovi navigátora.

"Leťte tamhle do té oblasti. Je to nejvyšší místo na planetě. Země je tam dost pevná, takže modul udrží."

"Je tam několik zdrojů energie," poznamenal nahlas Mark, "ale nic není vidět."

"Několik centrál, které využíváme, je pod zemí. Nechceme totiž, aby zamořily území, které je naším životním prostorem."

Modul přistál na malém odděleném prostoru. Ray pomohl Entamebovi vystoupit a Mark položil pytel, ve kterém byl lapis oniris, na vlhkou měkkou zem.

Připadal si, jako by byl uprostřed ohromné bažiny, pokryté mlhou. Vegetace, která se tu rozrostla, se snažila pohltit co nejvíc vody. Místy se vytvářely bubliny, které s praskáním mizely.

Odporný vzduch byl tak teplý a vlhký; že Mark cítil, jak se mu během jedné minuty orosilo celé tělo. Noz už mezitím opustil skafandr a zalezl do nejbližší kaluže.

"Zázračné," komentoval to. "Cítím se jako znovuzrozený. Moje planeta je krásná, nemyslíte?"

Mark se rozesmál. "To je otázka názoru! Já mám naopak pocit, jako bych byl v neregulovatelné sauně!"

Cítil, že i Entameba to pobavilo. To už se objevily další ohromné buňky, které směřovaly k

Nozovi.

"Doufám, že to nahráváš," upozornil Mark Raye. "Služba může tuhle scénu poslat do televize, až budou potřebovat dekoraci pro horor."

Najednou cítil, jak mu do neuronů proniká větší počet myšlenek a způsobuje menší chaos. Za chvíli vše ustalo.

"Omluvte mé kamarády," vysílal Noz. "Jejich radost byla tak velká, že zapomněli, že vaše duše jsou jiné než naše. My můžeme konverzovat s více jedinci najednou."

Z buněk se vynořilo několik panožek a chopilo se pytle s krystaly.

"Díky tobě naše civilizace nezanikne. Ale nezapomeneme na lekci, kterou jsme dostali. Už se nebudeme izolovat. Začneme hned připravovat cestu na Zemi a setkání s tvým prezidentem. Doufám, že budu mít to štěstí a potkám tě tam taky. Tady máš vzkaz pro svou vládu ve vašem jazyce. Děkujeme v něm prezidentovi za lidské gesto, které prokázal, a tebe jsem tam vychválil."

Marka zajímal ještě jeden drobný detail. "Proč se kapitán Spirk nacházel ve vašem systému?"

"Myslel si, že to byli moji společníci, kdo jim prozkoumal loď a zatím to byla Vesmírná policie. Vymáhal velké množství materiálu a energie a vyhrožoval, že jinak zamoří naši planetu jadernými střelami. Tvá duchapřítomnost nás zachránila i podruhé."

Noz se na chvíli odmlčel: "Bohužel ti nemůžeme nabídnout nic, co by vyhovovalo tvému organismu. Už by ses měl vydat na cestu, protože tě teplo vyčerpává a rychle se odvodňuješ."

Z těla se vysunula malá panožka a k nohám Markovi položila malou skříňku. "Sbohem, příteli, věz, že na naší planetě jsi vždy vítán."

Mark nastoupil do modulu. Kombinézu měl celou provlhlou potem. S pobavením si uvědomil, že dnes poprvé může konečně použít koupelnu.

Na hlavní obrazovce se objevila planeta Entamebů, vypadala teď už jen jako malá kulička. Mark vypil naráz tři velké poháry tekutin a požádal Raye, aby zavolal generála. "Musím mu podat zprávu, aby si velitelé ve Službě nemysleli, že jsem napadl neznámou loď."

Po chvíli manipulace se na obrazovce konečně objevil Khov. Vypadal docela odpočatě.

"Mise je splněna, generále. Tři Solaňané, kteří zůstali na planetě Hark, byli zneškodněni a Entameba jsem odvezl zpátky na jeho planetu. Dali mi vzkaz pro prezidenta. Škoda, že tak hrozně vypadají, jinak by to byly vcelku mírumilovné a milé bytosti."

"Výborně," oddechl si generál. "Vesmírná policie už nainstalovala satelity a pašerácká cesta s lapisem oniris byla přerušena u zdroje. Jenom Neuman nemá klid. Plukovníku Parkerovi se Castor ztratil před nosem. Kapitán Spirk zřejmě skvěle ovládá řízení. Jakmile opustil subprostor, začal bez vyzvání střílet. Využil toho, že mu Parker nemůže odpovědět stejným způsobem, a ponořil se zpět do subprostoru. Povedl se mu husarský kousek."

"To si nemyslím, pane. Chtěl jsem vám právě oznámit, že v systému planety Entamebů jsem byl napaden Castorem."

Khov jen zamrkal a udiveně se zeptal: "Nu a?"

Mark se zatvářil velmi sklíčeně. "Neptun nemá takovou sílu jako křižník Vesmírné policie, tak jsem mu musel odpovědět taky střelbou. Pirátská loď byla zničena. Avšak můj sklad zbraní je úplně vyčerpaný. Doufám, že se přimluvíte u Neumana, aby se se mnou vyrovnal."

Výborný nápad," zaradoval se Khov. "Jdu ho zavolat. Alespoň uvidím, jak se bude tvářit, až se dozví, že mé stroje jsou lepší než ty jeho."

Na chvíli se zamyslel a pak polohlasně dodal: "Asi bude lepší zachovat diskrétnost a moc se o tom vítězství nezmiňovat. Příliš bychom riskovali. A Neuman by se zase snažil dostat vás do svých služeb. Na prezidenta má stále větší vliv než já..."

"Samozřejmě. Ujišťuji vás o své mlčenlivosti. Navíc to byl Ray, kdo odvedl největší kus práce. Já jsem mu jenom přisluhoval."

"Nepřehánějte," usmál se Khov. "Po Rayovi pošlete úplný záznam. I když se váš pobyt na planetě Hark musel zkrátit, doufám, že se s tím specialisté spokojí a nebudou vyžadovat, abychom tam poslali další agenty. Myslím, že si teď zasloužíte dovolenou. Přijďte za mnou až za tři týdny."

Mark se opřel v křesle a nohy si dal nahoru na stůl. Slyšel jsi příkaz, Rayi. Cílem je Země. Vůbec

mi neuškodí malá dovolená na nějakém klidném místě. Hlavně aby tam byl bar a několik číšnic."

Sáhl do kapsy kombinézy a vyndal malý kožení váček, který mu dala Aliva.

"Už jsem skoro ve své zemi," zašeptal.

Zatřásl pytlíkem a z něj vypadl kámen. Byl obrovský a zářil zeleným jasem. Mark držel v ruce největší smaragd, jaký kdy v životě viděl.